

รายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย โดยการ
ใช้กิจกรรมการเล่นิทานประกอบภาพ

ผู้วิจัย

นางสาวจงจิตร นาใจเย็น

รหัสนักศึกษา 571151321116

รายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

รายวิชา การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาในสาขาวิชาเฉพาะ 2

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต(ศูนย์กำแพงเพชร)

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

รายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย โดยการ
ใช้กิจกรรมการเล่นิทานประกอบภาพ

ผู้วิจัย

นางสาวจงจิตร นาใจเย็น

รหัสนักศึกษา 571151321116

รายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

รายวิชา การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาในสาขาวิชาเฉพาะ 2

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต(ศูนย์กำแพงเพชร)

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย โดยการใช้ กิจกรรมการเล่นิทานประกอบภาพ

ชื่อผู้วิจัย นางสาวจงจิตร นาใจเย็น

ปีที่ทำวิจัย 2561

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยมีความสำคัญอย่างยิ่งในการวางรากฐานของชีวิตเพราะการเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีคุณภาพในวันข้างหน้า จะต้องได้รับการปูพื้นฐานที่ดีมาตั้งแต่ปฐมวัยช่วง 6 ปีแรก ของชีวิตเป็นช่วงที่เด็กมีพัฒนาการในทุกด้านรวดเร็วมาก โดยเฉพาะสติปัญญา (นิตยา คชภักดี. 2530 : 16) ซึ่งสอดคล้องกับ เพียเจต์ (Piaget) ได้กล่าวว่าพัฒนาการทางด้านสติปัญญาที่เกิดขึ้นในวัยก่อนปฐมวัยนี้ จะเป็นรากฐานให้แก่พัฒนาการทางด้านปัญญาในระดับต่อไป และในการพัฒนาประชากรประเทศควรเริ่มตั้งแต่ปฐมวัย เพราะเด็กพัฒนาทั้งทางร่างกาย สติปัญญาสังคม บุคลิกภาพอย่างรวดเร็ว ประสบการณ์ที่เด็กได้รับในช่วงแรกมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการพัฒนาขั้นต่อไป (ดวงเดือน ศาสตร์ภัก . 2522:10 – 18) ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ การอยู่ร่วมกันในสังคมจำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อสารความหมายซึ่งกันและกันเพื่อแลกเปลี่ยนถ่ายทอดความคิดความรู้สึกทัศนคติ ตลอดจนประสบการณ์ให้ผู้อื่นเข้าใจ ซึ่งจะทำให้มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น ภาษาเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ต้องอาศัยทักษะการฟังการพูดซึ่งเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน เพื่อติดต่อทำความเข้าใจกับผู้อื่นเข้าใจตนได้ (จินตนา สุทธิจินดา.2522:2) การพูดและการสนทนาจึงมีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมาก ทั้งในชีวิตประจำวัน และชีวิตการทำงานการพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสาร ที่จะนำไปความสำเร็จในชีวิต ทั้งนี้เพราะมนุษย์ต้องใช้ภาษาอยู่เสมอและใช้คำพูดในการสื่อถึงบุคคล (Persoral media) หรือเป็นวิธีทางหนึ่งในการถ่ายทอดช้กนาเอาความรู้สึกนึกคิดของตนมาตีแผ่แสดงให้ผู้อื่นได้ทราบละเอียดเข้าใจ เมื่อเป็นเช่นนี้การพูดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งใน

การดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่น (วิรัช อภิรัตน์กุล .2524:1– 3) ดังนั้น การพูดการสนทนาที่ดีถูกต้องเหมาะสมจึงเป็นการสร้างบุคลิกภาพที่ดีสำหรับบุคคลในอนาคต

การพัฒนาทักษะทางการพูดให้กับเด็กปฐมวัยมีหลายวิธี เช่น การร้องเพลง การเล่นเกมทบาทสมมติ ฯลฯ แต่ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้หนังสือนิทานในการพัฒนาทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย เพราะธรรมชาติของเด็กปฐมวัยจะชอบฟังนิทานที่มีรูปภาพประกอบจะช่วยกระตุ้นให้เด็กอยากรู้ อยากเห็น โดยใช้ภาษาพูดสนทนาสื่อสารกับครูเป็นการกระตุ้นให้เด็กอยากพูดทุกวันจะทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านภาษาดีขึ้น

การเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็กก่อนวัยเรียนหรือเด็กที่มีอายุ 3 – 5 ขวบ เป็นอย่างมาก เพราะนิทานเป็นเรื่องของความบันเทิง ฟังแล้วเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ได้รู้เรื่องราวต่างๆ ที่แปลกใหม่ให้ขบคิดและคติเตือนใจ และนิทานยังเป็นสื่อที่มีพลังมากมาย ในการเปลี่ยนแปลงเด็ก เด็กสามารถตอบสนองต่อการเล่านิทานได้อย่างดีตั้งแต่ในวัยทารก (วาโร เฟิงส์วส์ดี 2541 : 47-57) นิทานนอกจากจะให้ความบันเทิง ฟังแล้วเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน แล้วในนิทานยังมีเนื้อเรื่องที่หลากหลาย และผู้เล่าควรเลือกใช้เทคนิคที่เหมาะสมที่จะทำ ให้เด็กฟังแล้วสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้ซึ่งเทคนิคดังกล่าวก็คือ การเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำเพราะคุณค่าต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในนิทานจะถูกประทับไว้ในใจเด็กอย่างลึกซึ้งซึ่งการที่เด็กฟัง นิทานซ้ำๆ ไม่ใช่เพื่อจดจำ เพราะเด็กในวัยนี้มีพัฒนาการอย่างพิเศษของการจดจำที่แม่นยาดังนี้ ส่วนมากสามารถจำนิทานได้หลังจากฟังนิทานเพียงครั้งเดียว หากแต่การเล่านิทานซ้ำๆ กัน เป็น เวลานานนั้นช่วยให้เซลล์สมองของเด็กสามารถเชื่อมต่อกันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นนั้น หมายถึง ความสามารถในการจับใจความและการเรียนรู้ก็จะมากขึ้นด้วย (มานิตา ลีโทชวลิต. 2544 : 45-46) การเล่านิทานซ้ำแล้วซ้ำ อีกจะช่วยทำให้พลังในส่วนลึกของนิทานสามารถเข้าไปมีอิทธิพลกับจิตใจของเด็กซึ่งจะช่วยให้เด็กสามารถจับใจความ เก็บเอาความคิด และความหมายในนิทานเข้าไป พัฒนาเป็นความเข้าใจอย่างถ่องแท้ภายในตัวของเขาเองซึ่งจะเป็นความเข้าใจที่ลึกซึ้งและยาวนาน มากกว่าการเล่าเพียงครั้งเดียว ในการเล่าเรื่องในครั้งต่อไป อาจเปลี่ยนจากที่นักเรียนเคยเป็นแต่เพียง ผู้ฟังมาเป็นผู้พูดหรือผู้เล่าและพร้อมกันนั้นนอกจากจะเป็นผู้เล่าแล้วก็จะได้เข้าถึงเรื่องราวโดย ผลัด

เปลี่ยนไปเป็นผู้แสดง ประกอบการเล่าเรื่อง เพื่อให้เข้าใจในเนื้อเรื่องได้ชัดเจนลึกซึ้งด้วย และ ด้วยวิธีการนี้นิทานเข้าถึงธรรมชาติของเด็กและพัฒนาทักษะการจับใจความเด็กโดยไม่รู้ตัวใน ขณะเดียวกัน เด็กก็เรียนรู้คุณค่าของความเป็นคนที่สมบูรณ์ (ศรีรัตน์ เจริญกลิ่นจันทร์. 2538 : 64-65) การพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์นั้น วีระวัฒน์ ปันนิตามัย (2545 : 32) ได้อธิบายว่า เป็นการพัฒนาสมองในส่วนของระบบ Limbic ซึ่งควบคุมความรู้สึก แรงขับของร่างกาย มีงานวิจัย ชี้ว่า วิธีการฝึกสมองส่วนบนนี้ที่เป็นวิธีการที่ดีที่สุด คือ เริ่มจากการสร้างแรงจูงใจ และชี้ชวนให้ ปฏิบัติ ทั้งนี้ความฉลาดทางอารมณ์สามารถฝึกและพัฒนาให้ตั้งแต่เด็กปฐมวัย เพราะมีการพัฒนา สมองพร้อมแล้ว และพ่อแม่ ครูอาจารย์ จะต้องร่วมเรียนรู้และฝึกฝนด้วยเพราะความฉลาดทาง อารมณ์เป็นผลจากการปฏิสัมพันธ์ในสถานการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรม จึงต้องฝึกฝนใน สถานการณ์ให้ทดลอง เรียนรู้ ปฏิบัติ มีการประเมินความพร้อมและความต้องการก่อน โดยมี การประเมินความฉลาดทางอารมณ์ของบุคคลนั้น รวมทั้ง สภาพปัญหาและความต้องการก่อน การพัฒนาและยังต้องมีการติดตาม ประเมินผลการพัฒนา (กรมสุขภาพจิต. 2546 : 4)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายหลัก เพื่อศึกษาผลของการจัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมทักษะการพูด ให้กับเด็กปฐมวัย โดยใช้หนังสือนิทานประกอบภาพ มีจุดมุ่งหมายเฉพาะดังนี้

-เพื่อศึกษาผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการพูดของเด็กปฐมวัย หลังได้รับกิจกรรมการเล่าเรื่องจากหนังสือนิทานประกอบภาพ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากร ได้แก่ เด็กนักเรียนระดับปฐมวัย ที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี ซึ่งกำลังศึกษาที่ศูนย์เด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์ สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เป็น อำเภอแม่เป็น จังหวัดนครสวรรค์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 15 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กนักเรียนระดับปฐมวัย ที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี ซึ่งกำลังศึกษาที่ศูนย์เด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์ สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เป็น อำเภอแม่เป็น จังหวัดนครสวรรค์ ในภาคเรียน

ที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 5 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยเป็นห้องเรียนซึ่งผู้ศึกษาทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้น

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ทำการทดลองเป็นเวลา 3 สัปดาห์ๆละ 5 วัน คือ วันละ 20 นาที ใช้ระยะเวลาในการจัดกิจกรรม 15 ครั้ง

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กิจกรรมเสริมประสบการณ์ส่งเสริมทักษะการพูด โดยเล่าเรื่องจากหนังสือนิทานประกอบภาพ
ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูดของเด็ก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพจากหนังสือนิทานมีทักษะการพูด ดีขึ้น

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กนักเรียน ชาย-หญิง อายุระหว่าง 3-4 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในศูนย์เด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์ สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เป็น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561

2. การพูด เป็นการสื่อสารที่สำคัญวิธีหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งมีขั้นตอนของการพัฒนาการที่แน่นอนจากการส่งเสียงฮือฮา อ้อแอ้ของทารกมาเป็นคำเดี่ยว ที่มีความหมายในวัย 1-2 ปี จนกระทั่งสามารถเปล่งเสียงออกมาเป็นคำพูดที่ต่อเนื่องกันเป็นประโยค เพื่อสื่อความหมาย และเล่าเรื่องได้ในเด็กอายุ 3-4 ปี จริงๆ แล้วมนุษย์เราสามารถสื่อสารกันด้วยท่าทางการแสดงออกของสีหน้า และการเปล่งเสียง แต่จะเห็นว่า การแสดงความต้องการหรือพยายามสื่อความหมายผ่านทางท่าทางและสีหน้าจะไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงมาก ในขณะที่การเปล่งเสียงเพื่อสื่อความหมายนั้น มีการเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการค่อนข้างมาก โดยเฉพาะช่วง 4 ปีแรก ของชีวิต

3. นิทาน ให้ความเพลิดเพลิน สนุกสนานและผ่อนคลายความเครียด สร้างเสริมจินตนาการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม กระชับ

ความสัมพันธ์ในครอบครัว สะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมในอดีต ในหลายๆด้าน ช่วยพัฒนาเด็กทางคุณลักษณะชีวิต พัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก พัฒนาด้านความรู้และสติปัญญา ทักษะและความสามารถทางภาษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย พัฒนามาจาก ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา โดยแสดงขั้นตอนโดยสรุปคือ วัยแห่งการใช้ประสาทสัมผัส (Sensorimotor) นับตั้งแต่แรกเกิดจนอายุ 18 เดือน และวัยปฏิบัติการเพื่อเตรียมตัวพร้อมที่จะกระทำตามความคิด (Preconcrete operational stage) มีอายุระหว่าง 1 ขวบครึ่ง- 6 ขวบ เป็นวัยเริ่มเรียนรู้ภาษาพูดและสื่อความหมาย ของเพียเจต์ (Piaget jean)

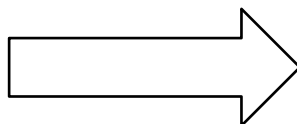
พัฒนามาจาก ทฤษฎีการเรียนรู้ของมนุษย์นั้นเกิดจากพฤติกรรมบุคคลนั้นมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) อย่างต่อเนื่องระหว่างบุคคลนั้น (Person) และสิ่งแวดล้อม (Environment) ซึ่งทฤษฎีนี้เน้นบุคคลเกิดการเรียนรู้โดยการให้ตัวแบบ (Learning Through Modeling) คือการเน้นพฤติกรรมใดๆ ก็ตามสามารถปรับหรือเปลี่ยนได้ตามหลักการเรียนรู้เป็นการกระตุ้นเด็ก มีการเรียนรู้พัฒนาการด้านสังคม โดยพฤติกรรมที่เป็นไปได้เอามาไว้ และยิ่งกว่านั้นตัวแปรจะช่วยให้เขาเรียกสถานการณ์ที่ดีที่สุดไว้ใช้ปฏิบัติต่อไป ของอัลเบิร์ต (Albert Bandura)

ซึ่งอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรได้ดังนี้ การจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ เป็นการจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กปฐมวัยได้พัฒนาทักษะทางการพูด โดยใช้หนังสือนิทานประกอบภาพเป็นสื่อประกอบการเล่าเรื่องราวตามจินตนาการของเด็กเอง เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย แสดงได้ดังภาพต่อไปนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

กิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยใช้หนังสือนิทานประกอบภาพ

ทักษะการพูดของเด็ก

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย โดยการใช้กิจกรรมการเล่นิทานประกอบภาพในครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้า ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546
2. พัฒนาการด้านทักษะการพูด
3. การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย
5. นิทานประกอบภาพ
6. กิจกรรมการเล่นิทาน
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2546 พัฒนาขึ้นมาโดยอาศัยแนวคิดเกี่ยวกับ พัฒนาการ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ แนวคิดเกี่ยวกับการเล่นและแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมและสังคม (กรมวิชาการ. 2546 : 3 – 5) โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. ปรัชญาการศึกษาปฐมวัย

การศึกษาปฐมวัยเป็นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 5 ปี บนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็ก ตามศักยภาพภายใต้บริบทสังคม วัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคนเพื่อ สร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เกิดคุณค่าต่อตนเองและสังคม

2. หลักการ

เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้ รับการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการตลอดจนการเรียนรู้ที่เหมาะสม ด้วยปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเด็กกับพ่อแม่ เด็กกับผู้เลี้ยงดู หรือบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในการอบรมเลี้ยงดู หรือบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในการอบรมเลี้ยงดู และให้การศึกษาเด็กปฐมวัยเพื่อให้ เด็กได้ มีโอกาสพัฒนาตนเองตามลำดับขั้นของพัฒนาการทุกด้านอย่างสมดุล และเต็มศักยภาพ โดยกำหนดหลักการ ดังนี้

2.1 ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการที่ครอบคลุมเด็กปฐมวัยทุกประเภท

2.2 ยึดหลักการอบรมเลี้ยงดูและให้ การศึกษาที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคลและวิถีชีวิตของเด็กตามบริบท ของชุมชน สังคมและวัฒนธรรมไทย

2.3 พัฒนาเด็ก โดยองค์รวมผ่านการเล่นและกิจกรรมที่เหมาะสม กับวัย

2.4 จัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่สามารถดำรงชีวิตประจำวันได้ อย่างมีคุณภาพ และมี ความสุข

2.5 ประสานความร่วมมือระหว่างครอบครัว ชุมชนและสถานศึกษา ในการพัฒนา

3. จุดหมาย

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยมุ่งให้ เด็กมีพัฒนาการที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถ และความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา เมื่อเด็กจบ การศึกษาระดับปฐมวัย เด็กจะบรรลุตามมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่กำหนดไว้ ในจุด หมาย 12 ข้อ และในแต่ละช่วงอายุผู้สอนจะต้องคำนึงถึงคุณลักษณะตาม วัยของเด็กด้วยมาตรฐานคุณลักษณะ ที่พึงประสงค์ในหลักสูตรการศึกษา ปฐมวัย พุทธศักราช 2546 จะครอบคลุมพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา ดังนี้

3.1 ร่างกายเจริญเติบโตตามวัยและมีสุขนิสัยที่ดี

3.2 กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กแข็งแรง ใช้ได้อย่างคล่อง แคล่วและประสาน สัมพันธ์กัน

3.3 มีสุขภาพจิตดีและมีความสุข

3.4 มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจที่ดีงาม

3.5 ชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี การเคลื่อนไหว รักการ ออกกำลังกาย

3.6 ช่วยเหลือตนเองได้ เหมาะสมกับวัย

3.7 รักธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมและความเป็นไทย

3.8 อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ อย่างมีความสุขและปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ ดีของสังคมใน ะบบ

ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

3.9 ใช้ภาษาสื่อสารได้ เหมาะสมกับวัย

3.10 มีความสามารถในการแก้ปัญหาได้ เหมาะสมกับวัย

3.11 จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

3.12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีทักษะในการแสวงหาความรู้

4. คุณลักษณะตามวัย

คุณลักษณะตามวัยเป็นความสามารถตามวัยหรือตามพัฒนาการตามธรรมชาติ เมื่อเด็กมีอายุถึงวัยนั้นๆ ผู้สอนจำเป็นต้องทำความเข้าใจคุณลักษณะตามวัยของเด็กอายุ 5 ปี เพื่อพิจารณาและจัดประสบการณ์ให้เด็กแต่ละวัยได้ อย่างถูกต้องเหมาะสม ขณะเดียวกันจะต้องสังเกตเด็ก แต่ละคนซึ่งมีความแตกต่างระหว่างบุคคล เพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการพัฒนาเด็กให้ เต็มความสามารถและศักยภาพพัฒนาการเด็กในแต่ละช่วงอายุอาจเร็วหรือช้ากว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และการพัฒนาไปอย่างต่อเนื่องถ้าสังเกตพบว่า เด็กไม่มีความก้าวหน้าอย่างชัดเจนต้องพาเด็กไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญหรือแพทย์ เพื่อช่วยเหลือและแก้ไขได้ทันที่ว่าคุณลักษณะตามวัยที่สำคัญของเด็กอายุ 5-6 ปี มีดังนี้

4.1 พัฒนาการทางด้านสติปัญญา

4.1.1 บอกความแตกต่างของกลิ้ง สี เสียง รส รูปร่าง จำแนก จัดหมวดหมู่สิ่งของได้

4.1.2 บอกชื่อ นามสกุล และอายุของตนเองได้

4.1.3 พยายามหาวิธีแก้ ปัญหาด้วยตนเอง

4.1.4 สนทนาโต้ ตอบ/เล่าเป็นเรื่องราวได้

4.1.5 สร้างผลงานสร้างความคิดเห็นของตนเอง โดยมีรายละเอียดเพิ่มเติม

4.1.6 รู้จักใช้คำถาม “ทำไม” “อย่างไร”

4.1.7 เริ่มเข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรม

4.1.8 นับปากเปล่าได้ ถึง 20

4.2 พัฒนาการด้านร่างกาย

4.2.1 กระโดดขาเดียวอยู่กับที่ได

4.2.2 รับลูกบอลได้ ด้วยมือทั้งสองข้าง

4.2.3 เดินขึ้นลงบันได้สลับเท้าได้

4.2.4 เขียนรูปสี่เหลี่ยมตามแบบได้

4.2.5 ตัดกระดาษเป็นเส้นตรงได้

4.2.6 กระฉับกระเฉงไม่ชอบอยู่นิ่ง

4.3 พัฒนาการด้านสังคม

4.3.1 แต่งตัวได้ ด้วยตนเอง ไปห้องส้วมได้เอง

4.3.2 เล่นร่วมกับคนอื่นได้

4.3.3 รอคอยตามลำดับก่อน-หลัง

4.3.4 แบ่งของให้คนอื่น

4.3.5 เก็บของเข้าที่ได้

4.4 พัฒนาการด้านอารมณ์และจิตใจ

4.4.1 แสดงออกทางอารมณ์ได้ เหมาะสมกับสถานการณ์

4.4.2 เริ่มรู้จักชื่นชมความสามารถและผลงานของตนเองและผู้อื่น

4.4.3 ชอบทำทนายผู้ใหญ่

4.4.4 ต้องการให้มีคนฟัง สนใจ

5. สารการเรียนรู้

สารการเรียนรู้ใช้ เป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมให้ กับเด็ก เพื่อส่งเสริมพัฒนาการ ทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา ซึ่งจำเป็นต่อการพัฒนาเด็กให้ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งนี้สารการเรียนรู้ ประกอบไปด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการ และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม ความรู้ สำหรับเด็กปฐมวัย จะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้อง กับตัวเด็ก บุคคล และสถานที่แวดล้อมเด็ก ธรรมชาติรอบตัวและสิ่งต่างๆ รอบตัวเด็กที่เด็กมีโอกาสใกล้ชิดหรือมีปฏิสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันและเป็นสิ่งที่เด็กสนใจ ไม่เน้นเนื้อหาการท่องจำในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทักษะหรือกระบวนการจำเป็นต้องบูรณาการทักษะการใช้ ภาษาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์เป็นต้น ขณะเดียวกัน ควรปลูกฝังให้ เด็กเกิดเจตคติที่ดี มีค่านิยมที่พึงประสงค์ เช่น ความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น รักการเรียนรู้ รักธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและมีคุณธรรม จริยธรรม ที่เหมาะสมกับวัย เป็นต้น

พัฒนาการด้านทักษะการพูด

1. ความหมายของการพูด

รังสรรค์ จันตะ (2541 : 21) ได้กล่าวถึงการพูดไว้ว่าการพูด หมายถึง กระบวนการหนึ่ง ในการสื่อสารของมนุษย์ ผู้พูดจะเป็นผู้ส่งสารอันเป็นเนื้อหาสาระข้อมูล ความรู้ กับอารมณ์ความรู้สึก ความต้องการและความคิดเห็นของตนเองประกอบกับกริยาท่าทางต่างๆ ส่งไปยังผู้ ฟังหรือผู้รับสาร เพื่อให้ ได้รับทราบและเกิดการตอบสนองในขั้นตอนสุดท้าย ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2541 : 49) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ 4 ด้าน ดังนี้

1. ในด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic Level) หมายถึง ขบวนการที่ผู้พูดสรรหาถ้อยคำ เสียงที่ ต้องการใช้ มารวมกัน เปล่งออกมาเป็น ประโยคที่ถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์

2. ในด้านสรีรวิทยา (Physiological Level) เป็นระบบการทำงานของเซลล์ ประสาท เช่น จัดสรรให้ อวัยวะต่างๆ ของผู้พูดเคลื่อนไหว เพื่อ การเปล่งเสียงกระตุ้นการทำงานของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง และ อวัยวะที่ใช้ ในการรับฟังเสียงของผู้พูดและผู้ฟัง

3. ในด้านความรู้ ในเรื่องเสียง (Acoustic Level) ก็คือ การที่คลื่น เสียงเดินทางผ่านอากาศระหว่างผู้พูดมายังผู้ฟังพร้อมๆ กับที่จะสะท้อน ไปเข้าหูผู้พูดเองด้วย

4. ในด้านจิตวิทยา (Psychological level) หมายถึง ความรู้สึกจาก การฟังที่ได้ ยินได้ ฟังจากผู้พูดทำให้ เกิดความสัมพันธ์กันทั้งผู้พูดและผู้ ฟัง โดยที่มีการคาดหวังด้วยกันทั้งสองฝ่าย สุภาวดี ศรีวรรณ (2542 : 86) ได้กล่าวว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการ ติดต่อสื่อสารกันระหว่าง บุคคลด้วยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง ภาษา อากัปกริยา ท่าทาง สีหน้า แววตาเพื่อถ่ายทอดความรู้ สึก ความคิด ความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ และตอบสนองได้ พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน (2546 : 797) พูดหมายถึง เปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ

นางเยาว์ คลินิกคลาย (2543 : 14) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยใช้ น้ำเสียง เพื่อสื่อความหมายไปให้ ผู้ฟังรู้ หรือเข้าใจ ความรู้ สึกนึกคิดหรือความต้องการของตน และสำหรับ เด็กปฐมวัยการพูดเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการสื่อสารความรู้ สึกนึกคิด หรือความต้องการของตนให้ผู้อื่นได้ทราบ

จุฑา สุขใส (2545 : 17) ได้กล่าวว่า การพูด หมายถึง การแสดง ความรู้สึกจากการได้ฟังและการคิดแล้วสื่อออกมาให้ผู้อื่นได้เข้าใจอาจ เป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความรู้ และประสบการณ์ โดยการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ ซึ่งต้องอาศัยขบวนการต่างๆ ทำงานอย่างต่อเนื่องและประสานกัน คือ ขบวนการหายใจ ขบวนการ เปล่งเสียง ขบวนการแปรเสียงและการกำหนดเสียงเพื่อให้ผู้ฟัง ฟังแล้ว เข้าใจได้อย่างถูกต้อง

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การพูดเป็นการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นโดยการ เปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำเพื่อส่งสารให้ผู้ฟังเข้าใจ ความต้องการ

ความรู้สึกนึกคิดของตนเอง ซึ่งการพูดของเด็กปฐมวัย ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการบอกชื่อสิ่งของการแต่งประโยคปากเปล่าและการเล่าเรื่อง

2. ความสำคัญของการพูด

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542 : 63-64) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต การฝึกพูดเป็นพื้นฐานที่จะช่วยฝึกทักษะด้านภาษาได้เป็นอย่างดีซึ่งจุดประสงค์ของการฝึกพูด มีดังนี้

1. เพื่อให้เด็กพัฒนาการพูดได้คล่องเป็นธรรมชาติได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ

2. พัฒนาความสามารถในการพูดได้ชัดเจนได้ฝึกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับเด็ก เช่น เสียง “ล” นอกจากนี้ยังควรพูดด้วยเสียงที่น่าฟังรื่นหูไม่ดังไม่คอยจนเกินไป มีความมั่นใจในการพูด

3. พูดถูกต้องจนเป็นนิสัย เช่น เด็กๆ มักจะพูดประโยคปฏิเสธว่า “ผมเปล่าทำ” ต้องแกเป็น “ผม ไม่ได้ทำครับ” หรือ “ไม่ได้ทำค่ะ”

4. เพื่อใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อสังคมกับเพื่อนๆ และบุคคลอื่นๆ การที่เด็กจะ เป็นที่น่าคบหาสมาคมด้วยย่อมต้องมีภาษาที่สุภาพ ดังนั้น การให้การศึกษาแก่เด็กวัยนี้ย่อมจะต้องฝึกเด็กให้รู้จัก ใช้คำสุภาพทั้งหลาย เช่น คำว่า “ขอโทษ” “ขอบคุณ” “ขอบใจ” โดยต้องเป็นแบบให้เด็กและต้องให้เด็กใช้อย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้จะต้องให้รู้จักกาลเทศะ ด้วยเสียงที่พูดในห้องเรียน ย่อมจะต้องดังเหมือนเสียงที่ใช้ ในสนาม

5. เพื่อพัฒนาความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่นคือไม่เพียงแต่ แสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้น แต่ยังสามารเข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด สามารถพูดสิ่งที่มีผู้กล่าวไว้ได้

6. การฝึกเลียนเสียงคำพูดก่อนที่จะบรรยายเรื่องราวต่างๆ หากไม่ฝึกในเรื่องนี้เด็กบางคนจะเล่าเรื่องไม่ตรงจุด เช่น เด็กอาสาจะเล่าเรื่อง “ไปเที่ยวทะเล” แทนที่จะพูดถึงการไปทะเล เด็กบางคนจะมั่วพะวงแต่จุดไม่สำคัญ เช่น มั่วแต่พูดเกี่ยวกับการแต่งตัว การซื้อของต่างๆ สำหรับการ เดินทาง ครูอาจต้องช่วยเตือนเด็กให้พูดเข้ามาหาเรื่องอีกทีหนึ่ง

7. เรียนรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น หลักของการออกเสียง เสียงวรรณยุกต์ การเว้นวรรค การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยคและคำบางคำมีความหมายได้หลายอย่าง

นภเนตร ธรรมบวร (2544 : 113-114) กล่าวว่า พัฒนาการทางการพูด การพูดถือ เป็นการแสดงออกทางพัฒนาการภาษาด้านหนึ่ง ซึ่งมี

ความสำคัญพอๆ กับการเขียนเลขที่เดียวการพูดเป็นการรวบรวมประสบการณ์ต่างๆ ของเด็กๆ เข้าด้วยกัน อันได้แก่ ความรู้สึก การรับรู้ การเรียนรู้ ความจำ และความรู้ความเข้าใจ

สมาพร สามเตี้ย (2545 : 19) ได้กล่าวว่า การพูดมีความสำคัญสำหรับมนุษย์เป็นอันมากเนื่องจากเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีที่สุดระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้รวดเร็วกว่าการสื่อความหมายด้วยวิธีอื่นๆ การพูดเป็นการได้เห็นได้ทราบถึงความต้องการของผู้พูดต่อผู้ฟังได้เป็นดีทั้งยังช่วยสร้างความเข้าใจต่อมนุษย์ด้วยกันเนื่องจากการพูดต้องใช้ระดับเสียงตามสถานการณ์ต่างๆ ที่เหมาะสมและได้เห็นท่าทางในการพูด

3. พัฒนาการความสามารถด้านการพูด

ภาษาและการพูดเป็นสิ่งที่ส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัยตามทฤษฎีและแนวคิดของการ์ตเนอร์ (Gardner) ในทฤษฎีพหุปัญญา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540 : 138) ที่กล่าวถึงสติปัญญาทางด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ว่าทักษะทางภาษานับเป็นส่วนหนึ่งของสติปัญญามาโดยตลอด ดังนั้น การพูดจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับเด็ก ปฐมวัยที่จะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต

กุลยา ตันติผลลาชีวะ (2542 : 111) กล่าวว่าเด็กจะเริ่มพูดเป็นคำเมื่ออายุ 1 ขวบ แสดงท่าทางประกอบได้แต่ถ้าอายุเกิน 1½ ขวบ แล้วยังไม่พูด ควรปรึกษาแพทย์ ถ้า 2 ขวบแล้ว พูดได้ 1 คำ ถือว่าพูดช้า มาก เพราะอายุ 1½ ขวบ เด็กควรพูดได้ 4-10 คำ ซึ่งรูปได้เรียกลูกบอลได้ เมื่ออายุ 2 ขวบ ใช้สรรพนามได้พูดเป็นประโยคบางครั้งอาจจะไม่รู้เรื่องแต่จะพูดได้ดีขึ้น เด็กชายมักพูดช้ากว่าเด็กหญิง สาเหตุที่เด็กพูดช้าที่พบนอกจากความผิดปกติของหูแล้วยังพบว่าเกี่ยวกับสภาพจิตใจเช่น อัจฉาน้อง หรือในครอบครัวใช้ภาษาแตกต่างกันมากเด็กสับสน แต่เมื่ออายุ 3 ขวบขึ้นไปถึง 6 ขวบเด็กจะพูดได้คล่องเป็นเรื่องราว

เบญจมาศ พระธานี (2540 : 9-11) ได้สรุปขั้นตอนของพัฒนาการด้านการพูดไว้ ดังนี้

1. เสียงแสดงปฏิกิริยาสะท้อน (Reflex sounds) อายุ 0-2 เดือน เป็นขั้นแรกของการเรียนรู้ภาษาและการพูดตั้งแต่เด็กร้องไห้ตอนแรกคลอด ซึ่งเป็นการแสดงถึงพัฒนาการทำงานของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงและหายใจที่จะเป็นพื้นฐานของการพูดต่อไปการร้องไห้ระยะ

ต่อมาจะแสดงถึงความต้องการของเด็กได้หลายอย่าง เช่น หิว เปียกหรือ ตกใจ เป็นต้น

2. เสียงอ้อแอ้ (Babbling) อายุ ½ เดือนถึง 2 ปี เป็นขั้นที่เด็กส่งเสริมด้วยความพอใจที่ได้ เคลื่อนไหวอวัยวะที่ใช้ในการพูด โดยเลียนแบบเสียงของตัวเองซ้ำๆ เสียงอ้อแอ้ นี้เกิดขึ้นโดยสัญชาตญาณของความเป็นมนุษย์จึงพบได้ในเด็กทุกคนแม้กระทั่งหูหนวก หูตึง แต่การส่งเสียงอ้อแอ้ ในเด็กเหล่านี้จะไม่พัฒนาต่อไปตามปกติเพราะไม่ได้ยินเสียงของตัวเอง

3. การส่งเสียงเพื่อสื่อความหมาย (Socialized Vocal Play) อายุ 5-6 เดือน เป็นขั้นที่เริ่มส่งเสียงเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่น โดยเด็กจะฟังเสียงอื่นและส่งเสียงโต้ตอบเป็นครั้งคราวขั้นที่คาบเกี่ยวกับการ ส่งเสียงอ้อแอ้นี้บางครั้งเด็กจะส่งเสียงอ้อแอ้ เล่นคนเดียว บางครั้งส่งเสียงเพื่อโต้ตอบคนรอบข้าง

4. คำแรกที่มีความหมาย (The First Meaningful Word) อายุ 8-10 เดือน เป็นขั้นที่เด็กเข้าใจคำพูดที่เคยได้ ยินจากการเชื่อมโยงพูดกับเหตุการณ์ต่างๆ แล้วสะสมเป็นความรู้ภายในเมื่อเด็กมีความพร้อมจะเลียนแบบการออกเสียงผู้อื่นและออกเสียงคำๆ นั้นได้ถูกต้องในเวลาต่อมา

5. วลี ประโยค และภาษาเด็ก (Phrases, Sentences, and Jargon) อายุ 12- 24 เดือนเป็นขั้นที่เด็กเริ่มเป็นคำที่ยาว 2 พยางค์หรือคำ 2 คำ มารวมกันเป็นวลีและประโยคซึ่งมีความซับซ้อนมากขึ้นตามอายุโดยเฉลี่ยเด็กอายุ 1 ปี จะพูดวลีหรือประโยคที่ยาว 1 คำ เด็กอายุ 2 ปี จะพูดวลีหรือประโยคที่ยาว 2 คำ อายุ 3 ปี จะพูดวลีหรือประโยคที่ยาว 3 คำ เด็กอายุ 4 ปี จะพูดวลีหรือประโยคที่ยาว 4 คำ แต่ในบางครั้งเด็กจะมีการทดลองใช้คำศัพท์ซึ่งอาจจะมีลักษณะของ การหยุดคิด (Pause) พูดซ้ำๆ ใช้คำเอ้ออ่าบอ่อยๆ คล้ายคนติดอ่าง (Normal Disfluency) ลักษณะการพูดเช่นนี้เกิดขึ้นในช่วงที่เด็กอายุ 2-6 ปี ซึ่งจะค่อยๆ หายไปเมื่อเด็กเรียนรู้ การพูดคำศัพท์ต่างๆมากขึ้น หรือในบางครั้งเด็กเองอยากพูดอยากอธิบายบางสิ่งบางอย่างแต่ไม่ทราบว่าจะใช้คำศัพท์อะไร เด็กจะใช้พยางค์ที่ไม่มี ความหมายบนกับพยางค์ที่มีความหมาย (Jargon) การพูดลักษณะ นี้ควรจะหายไปเมื่อเด็กมีอายุ 2½ ปี เพราะเด็กมีการขยายคำศัพท์มากขึ้น

6. พัฒนาการการเปล่งเสียง เสียง จังหวะ และภาษา (Articulation, Voice, Rhythm, and Language development) อายุ 5-7 ปี เป็นขั้นที่เด็กมีการเรียนรู้การใช้เสียงพูดให้ถูกต้องและมีการขยายคำศัพท์โครงสร้างและความซับซ้อนของประโยคมากขึ้นเด็กจะพัฒนาสิ่งเหล่านี้ได้ค่อนข้างสมบูรณ์ใกล้เคียงผู้ใหญ่ราวอายุ 7-8 ปี

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า พัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัย เริ่มจากการพูดออกเสียงพูดทีละคำแทนประโยค

1. ประโยค เมื่อเด็กโตขึ้นความพร้อมทางด้านภาษาดีขึ้น สามารถที่จะนำคำที่ทำหน้าที่ต่างๆ กันมารวมประกอบกันเป็นประโยค ในที่สุดเด็กจะสามารถเรียนรู้การผูกประโยคต่างๆ เป็นการสื่อความหมาย ความคิดความต้องการของตนเองให้ผู้รับรู้และเข้าใจได้เป็นอย่างดี

2. กระบวนการพูด

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542 : 68-70) กระบวนการในการพูดของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วยกระบวนการ 3 ขั้นตอนคือ

1. การออกเสียง
2. การสร้างคำ
3. การสร้างประโยค

ทั้ง 3 ขั้นตอนนี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน ขั้นตอนใดเป็นไปไม่ได้จะมีผลเสียต่อขั้นตอนอื่น

1. การออกเสียง ได้โดยการเลียนแบบ เด็กเลียนแบบเสียงคำและสำเนียงจากบุคคลที่เด็กติดต่อเกี่ยวข้องด้วยเด็กจะเปลี่ยนภาษาพูดไปตามสิ่งแวดล้อมใหม่นั้นเพราะกลไกการออกเสียงและนิสัยการพูดยังไม่มีการปรับแบบแน่นอนด้วยเหตุนี้พ่อแม่และนักการศึกษาบางคนจึงเห็นว่าวัยเด็กเล็กเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศเด็กจะพูดได้เหมือนเจ้าของภาษาแต่ถ้ารอไปเรียนต่อเมื่อเด็กอยู่ชั้นมัธยม เด็กจะพูดภาษาด้วยสำเนียงภาษาแม่ของตน

2.การสร้างคำ คือการเชื่อมโยงกับความหมายคำหลายๆ คำมีเสียงเหมือนกันแต่ความหมายต่างกัน เช่น สาด สารท ศาสน์ การสร้างคำจึงยากกว่าการออกเสียง ทั้งการเชื่อมโยง เสียงกับความหมาย มีโอกาสฝึกได้ง่ายเมื่อเด็กไปโรงเรียนเด็กจะทราบศัพท์ใหม่และความหมายใหม่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะครูสอนได้ โดยตรงและจากประสบการณ์ของเด็กเอง

จากการอ่านหนังสือ ฟัง วิทย์ หรือดูโทรทัศน์ นอกจากนี้เด็กอายุเท่ากัน
ทราบศัพท์จำนวนไม่เท่ากัน เนื่องจากความแตกต่างระหว่างบุคคล ด้าน
สติปัญญา อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมโอกาสในการเรียนรู้และแรงจูงใจ

3. การสร้างประโยค ระยะแรกเด็กอายุ 12-18 เดือน พูดประโยคที่มีคำ
เพียงคำเดียวใช้ท่าทางประกอบ เช่น “ขอ” และชี้ไปที่ตุ๊กตา หมายความว่า
ขอตุ๊กตาให้หนู อายุ 2 ปี เด็กใช้ประโยคสั้นๆ ได้แล้ว อายุ 4 ปี เด็ก
จะพูดประโยคต่างๆ ได้ดีขึ้น เด็กชอบใช้ประโยคคำถามมากพอเด็กพูด
ได้เด็กจะพูดไม่หยุดเหมือนกับตอนที่เด็กเดินได้จะเดินไม่หยุดเช่นเดียวกัน

ดังนั้น สรุปได้ว่า การพูดของเด็กปฐมวัยนั้นเด็กจะเริ่มเปล่งเสียงร้อง
ที่ไม่มีความหมาย ก่อนจากนั้นเด็กจะค่อยๆ พัฒนาเป็นคำพูดเดี่ยวก่อน
แล้วค่อยๆ พัฒนาเป็นประโยคสั้นๆ และมีความซับซ้อนมากขึ้น ดังนั้น
กระบวนการพูดของเด็กปฐมวัยจึงประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ การออก
เสียงการสร้างคำ และการสร้างประโยค การจัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดที่
เหมาะสมและสอดคล้องกับพัฒนาการจะช่วยให้เด็กมีการพัฒนาการพูดที่
ดีและเหมาะสมกับวัยมากที่สุด

4. การใช้ภาษาพูด

การใช้ภาษาพูดเป็นทักษะที่ต้องมีการเรียนรู้ การเรียนรู้ ภาษาพูด
มี 3 วิธีคือ

- 1) การลองผิดลองถูก
- 2) การเลียนแบบ
- 3) การฝึกการเรียนรู้

ซึ่งการฝึกการเรียนรู้ที่ดีที่สุดคือการฝึกเด็ก โดยมีตัวอย่างที่ดีให้
เลียนแบบอย่างถูกต้องเด็กได้รับคำแนะนำและช่วยเหลือให้ทำตามแบบ
และได้รับการแก้ไขให้พูดให้ถูกต้อง

ประดินันท์ อูปรมย์ (2526 : 133-135) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ
การใช้ภาษาพูด ของเด็กปฐมวัยแบ่งได้เป็น 4 ประการคือ

1. ความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็ก
2. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ใกล้ชิดและแรงเสริมที่เด็กได้รับ
3. สื่อมวลชน
4. ประสบการณ์แวดล้อมตัวเด็ก

ปัจจัยทั้ง 4 ประการนี้ มีความเกี่ยวข้องกันไม่สามารถแยกออกจาก
กันได้ กล่าวคือ แม่เด็กจะมีความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดแต่ถ้า
เด็กไม่เคยได้ยินภาษาพูดเด็กจะพูดไม่ได้หรือถ้าได้ยินภาษาพูดจากทั้งผู้

ใกล้ชิด สื่อมวลชนและผู้อื่นแต่อวัยวะในการพูดซึ่งรวมถึงอวัยวะในการได้ยินของเด็กบกพร่องหรือไม่พร้อมเด็กก็ไม่สามารถพูดได้หรือพูดได้ไม่ชัดเจน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การใช้ภาษาพูดในเด็กปฐมวัยนั้นต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการคือ ความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็ก การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ใกล้ชิดและแรงเสริมที่เด็กได้รับ สื่อมวลชนและประสบการณ์แวดล้อมตัวเด็ก ซึ่งทั้ง 4 องค์ประกอบนี้จะช่วยให้เด็ก ปฐมวัย ใช้ ภาษาพูดได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัย

5. แนวทางในการส่งเสริมความสามารถด้านการพูด

เด็กปฐมวัยมีความอยากรู้อยากเห็นและความต้องการที่จะสื่อสารกับผู้อื่นเป็นสิ่งเร้าให้เกิดการแสดงออกทางความคิดในด้านการพูด แต่เด็กมีถ้อยคำในการสื่อสารที่ค่อนข้างจำกัดจึงพยายามแสวงหาการใช้คำพูดด้วยตัวเองสิ่งเร้าที่มีประโยชน์ต่อการพูดของเด็กคือ การเปิดโอกาสให้เด็กพูดถึงสิ่งที่ชอบด้วยคำพูดของเธอเอง ดังนั้น ครูผู้สอนควรจะได้ศึกษาถึงพัฒนาการด้านภาษาและความสามารถในการพูดของเด็กในแต่ละช่วงอายุเพื่อจัดกิจกรรมตอบสนองความสามารถด้านการพูดได้อย่างเหมาะสมต่อไป

นิรมล ช่วงวัฒนชัย (2541 : 26) ได้แนะนำตัวอย่างกิจกรรมที่ส่งเสริมการพูด ดังนี้

1. กิจกรรมการอธิบายหรือเล่าถึงภาพที่เห็น
2. ทำท่าประกอบกรพูด
3. เล่านิทาน
4. ลำดับเรื่องตามนิทาน
5. เรียกชื่อและอธิบายลักษณะสิ่งของ
6. จำและอธิบายลักษณะสิ่งของ
7. อธิบายขนาดและสีของสิ่งของ

เยาวพา เดชะคุปต์ (2542 : 75-76) กล่าวว่าแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาการ ทางกรพูดจะต้องคำนึงถึงตัวครูการจัดบรรยากาศและจุดมุ่งหมายของกิจกรรม ดังต่อไปนี้

1. การฝึกพูดควรฝึกในกลุ่มเล็กๆ เพื่อให้มีการตอบสนองระหว่างครูและนักเรียนให้มากที่สุด
2. การฝึกพูดควรอยู่ในลักษณะที่เป็นธรรมชาติที่สุดไม่ว่าจะเป็นการเล่นในกลุ่มย่อยหรือในขณะที่เด็กกำลังเล่น

3. บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในการพูด ควรเป็นบรรยากาศที่เด็กรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย สบายใจที่จะ

แสดงออกและมีอิสระ

4. ให้เด็กเกิดนิสัยที่ดีในการพูดและสามารถใช้คำพูดได้อย่างเหมาะสม

5. เปิดโอกาสให้เด็กเล่าประสบการณ์ของตนเอง

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การส่งเสริมความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัย สามารถจัดกิจกรรมได้ อย่างหลากหลาย เช่น การเล่าเรื่องจากประสบการณ์จริงที่มีอยู่ใกล้ตัวเด็กรวมทั้งสิ่งที่อยู่รอบตัวเด็ก การพูดแสดงความรู้สึกการให้เด็กได้แสดงออกในโอกาสต่างๆ ธรรมชาติของเด็กปฐมวัย

การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย

1. ความหมายของแนวการจัดประสบการณ์

คณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ (2528 : 2) ได้ ให้ความหมายของการจัดประสบการณ์ไว้ ว่าหากจะเทียบกับระดับประถมศึกษา การจัดประสบการณ์ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กนั่นเอง การที่ไม่ใช่ คำว่า การเรียนการสอนเนื่องจากครูไม่ได้ เป็นผู้สอนตลอดเวลา ดังเช่น ประถมศึกษา ดังนั้น การจัดประสบการณ์จึงหมายถึง การจัดกิจกรรมโดยยึดแนวการจัด ประสบการณ์หรือหลักสูตรเพื่อให้ เด็กได้พัฒนาครบตามวัยทั้ง 4 ด้านซึ่ง ได้แก่ ด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคม และสติปัญญา โดยมีได้ มุ่งจะให้อ่านออกเขียนได้ ดังเช่น ในระดับประถมศึกษาแต่เป็นการปูพื้นฐานให้โดยคำนึงถึงความสามารถของเด็กเป็นหลักและเนื่องจากเด็กปฐมวัยเรียนรู้ได้ดีจาก ประสบการณ์ตรง ฉะนั้น ประสบการณ์ที่ดีควรให้เด็กได้ลงมือทำด้วยตนเอง โดยใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ ให้ความหมายของการจัดประสบการณ์ ดังนี้

สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์ (2538 : 56-57) กล่าวว่า การจัดประสบการณ์ หมายถึงทุกๆ อย่างที่เด็กหรือผู้ที่เรียนได้รับจาก โรงเรียนหรือสถานศึกษานั้นๆ ตามจุดประสงค์ที่ทาง โรงเรียนหรือสถานศึกษาได้ ตั้งไว้

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547 : 41) การจัดประสบการณ์ หมายถึง การสร้างการเรียนรู้ และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กทุกบริบทที่อยู่รอบตัวเด็กต่างเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ ตัวอย่างเช่น เด็กอยู่กับสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาหนึ่งก็จะชินกับภาษานั้น เช่น เสียงเหนือตามภาษาถิ่น

ซึ่งการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพเด็กสามารถแก้ไขภาษาของตนให้ถูกต้องได้ สำหรับการจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กนั้นต้องส่งเสริมพัฒนาการของเด็กทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ในรูปแบบของบูรณาการโดยเน้นเด็กเป็นสำคัญ

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การจัดประสบการณ์ หมายถึง การจัดสภาพแวดล้อมและสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการพัฒนาเด็กทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา ในรูปของการบูรณาการเนื้อหาวิชาต่างๆ เข้าด้วยกัน โดยคำนึงถึงเด็กเป็นสำคัญ

นิทานประกอบภาพ

ความหมายและความสำคัญของนิทาน

ความหมายของนิทาน มีหน่วยงาน และนักวิชาการหลายท่าน ได้กล่าวถึงความหมายของนิทานไว้ได้ ดังนี้

เกษลดา มานะจตุและ อภิญญา มนูญศิลป์ (2544 : 1) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า หมายถึง เรื่องเล่าต่อกัน มาโดยใช้วาจาหรือเล่าโดยแสดงภาพประกอบ หรือการเล่าโดยวัสดุอุปกรณ์ ใช้ประเภทต่างๆ ประกอบก็ได้เช่น หนังสือภาพ หุ่นหรือการใช้คนแสดงบทบาทลีลาเป็นไปตามเนื้อเรื่องของนิทานนั้นๆ แต่เดิมมานิทานถูกเล่าสู่กันและกันด้วยปากสืบทอดมาเพื่อ เป็นเครื่องบันเทิงใจในยามว่าง และเพื่อถ่ายทอดความเชื่อความศรัทธาเลื่อมใสในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นที่ยึดถือของคนแต่ละกลุ่ม

เกริก ยุ้นพันธ์(2547 : 8) ได้ให้ความหมายของนิทานไว้ว่าหมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบทอดกันมาตั้งแต่สมัย โบราณ เป็นการผูกเรื่องขึ้น เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และสอดแทรกคติสอนใจลงไป

ประคอง นิมมานเหมินทร์ (2550 : 9)ได้ให้ความหมายของนิทานว่า หมายถึง เรื่องที่เล่ากันต่อๆ มาจากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่งโดยไม่ทราบว่าเป็นผู้แต่ง เช่น นิทานเรื่องสังข์ทองปลาบู่ทอง หรือ โสนน้อยเรือนงาม มีการเล่าสู่กันฟังจากปู่ย่าตายายของเรา พ่อแม่ของเรารวมทั้งตัวเราเอง ไปจนถึงลูกหลานเหลนโหลนของเรา เป็นทอดๆ กันไปรุ่นแล้วรุ่นเล่า บางครั้งก็แพร่กระจายจากท้องถิ่นหนึ่งไปสู่อีกท้องถิ่นหนึ่ง เช่น นิทานเรื่องสังข์ทองอาจมีหลายสำนวนแล้วแต่ความทรงจำ ความเชื่อ อารมณ์ของผู้เล่าและวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่นจากความหมายของนิทานดังกล่าว

ความสำคัญของนิทาน

นิทานเป็นสิ่งที่สำคัญต่อชีวิตเด็ก ช่วยให้เด็กมีความสุข ให้แง่คิดและคติสอนใจการจัดประสบการณ์ให้เด็ก โดยใช้นิทานเป็นสิ่งจำ เป็นเพราะการเล่านิทาน สามารถใช้เป็นเครื่องมือ ในการพัฒนาและเตรียมความพร้อมให้กับเด็ก ได้มีนักวิชาการกล่าวถึงความสำคัญของนิทานไว้หลายท่านดังต่อไปนี้

เกริก ยุ้นพันธ์ (2547 : 55 - 56) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเล่านิทาน ดังนี้

1. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกอบอุ่นและใกล้ชิด เป็นกันเองกับผู้เล่า
2. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกร่วมในขณะที่ฟัง ทำให้เขาเกิดความเพลิดเพลินผ่อนคลายและสดชื่นแจ่มใส
3. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะมีสมาธิหรือความตั้งใจที่มีระยะเวลานานขึ้นหรือยาวขึ้น โดยเฉพาะผู้เล่าที่มีความสามารถในการตรึงให้ผู้ฟังหรือเด็กๆ ใจจดจ่ออยู่กับเรื่องราวที่ผู้เล่าเล่าเรื่องที่มีขนาดยาว
4. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะถูกกล่อมเกลียดด้วยนิทานที่มีเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม ทำให้เด็กๆ และผู้ฟังเข้าใจในความดีและความงามยิ่งขึ้น
5. นิทานจะทำให้เด็กๆ หรือผู้ฟังมีความละเอียดอ่อน รู้จักการรับและการให้มองโลกในแง่ดี
6. นิทานจะทำให้เด็กๆ หรือผู้ฟัง ใช้กระบวนการคิดในการพิจารณาแก้ปัญหาได้
7. นิทานสามารถสร้างความกล้าให้กับเด็กๆ หรือผู้ฟัง โดยการแสดงออกที่ผ่านกระบวนการคิดที่มีประสิทธิภาพ
8. เด็กๆ ผู้ฟังจะได้ความรู้ที่เป็นประโยชน์และสามารถประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้
9. นิทานช่วยสร้างเสริมจินตนาการที่กว้างไกลไร้ขอบเขตให้กับเด็กหรือผู้ฟัง
10. นิทานสามารถช่วยให้เด็กๆ และผู้ฟังได้รู้จักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง การออกเสียง การกระดกลิ้นตัว ร เรือ และ ล ลิง ได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรมชาติ

วิเชียร เกษประทุม (2550 : 9-10) ได้กล่าวถึงความสำคัญของนิทานว่ามี คุณค่าและมีประโยชน์ ดังนี้

1. นิทานให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการผ่อนคลายความเครียดและช่วยให้เวลาผ่านไปอย่างไม่น่าเบื่อหน่าย

2. นิทานช่วยกระชับความสัมพันธ์ในครอบครัวเด็กบางคนอาจมองผู้ใหญ่ว่าเป็นบุคคลที่ขี้บ่นชอบดุด่า นำเบื้อหน่วยหรือนำเกรงขาม แต่ถ้าผู้ใหญ่มีเวลาเล่านิทานให้เด็กฟังบ้าง นิทานที่สนุกๆ ก็จะช่วยทำให้เด็กอยากอยู่ใกล้ชิดผู้ใหญ่ความเกรงกลัวหรือเบื้อหน่วยผู้ใหญ่ลง

3. นิทานให้การศึกษาและเสริมสร้างจินตนาการ

4. นิทานให้ข้อคิดและคติเตือนใจ ช่วยปลูกฝังคุณธรรมต่างๆ ที่สังคมพึงประสงค์ให้แก่ผู้ฟังเช่น ให้ชื่อสัตว์ให้เชื่อผู้ใหญ่ ให้พูดจาไพเราะอ่อนหวาน ให้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้ขยันขันแข็ง เป็นต้น

5. นิทานช่วยสะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมในอดีตในหลายๆด้าน เช่น ลักษณะของสังคมวิถีชีวิตของประชาชน ในสังคมตลอดจนประเพณีค่านิยมและความเชื่อ เป็นต้น

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550 : 11-16) ได้ระบุถึงความสำคัญ ของนิทานว่านิทานเป็นสิ่งที่สำคัญ ต่อชีวิตทั้งและผู้ใหญ่ เพราะนอกจากนิทาน จะช่วยให้เด็กๆ มีความสุขสนุกสนานแล้ว ยังเป็นโลกแห่งจินตนาการที่สมบูรณ์แบบที่คอยช่วยถักทอสายใยความรักความฝืนสานสัมพันธ์อันอบอุ่น ความละมุนละไมในกลุ่มสมาชิกของครอบครัว อีกทั้งนิทานยังให้แง่คิดคติสอนใจ และปรัชญาชีวิตอันล้ำลึกแก่เด็ก นิทานมีความสำคัญต่อพัฒนาการของเด็กดังนี้

1. ช่วยพัฒนาเด็กทางด้านลักษณะชีวิต เด็กได้เรียนรู้ถึงลักษณะชีวิตที่ดีผ่านนิทานที่ปรารถนาให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดีเช่น มีคุณธรรมจริยธรรม มีความกล้าหาญ มีความยุติธรรม

2. การพัฒนาเด็กด้านบุคลิกภาพ บุคลิกภาพเป็นองค์ประกอบที่มีอยู่มากในนิทานซึ่งเด็กจะได้รับรู้ถึงบุคลิกภาพที่ดีที่จะช่วยให้อยู่ในสังคมได้อย่างดี เช่น ความเชื่อมั่นการรักษาตนความสุภาพอ่อนน้อมความมีมารยาทที่ดีความเป็นผู้นำ

3. การพัฒนาเด็กด้านความรู้และสติปัญญา

4. การพัฒนาเด็กในด้านทักษะและความสามารถ

5. การพัฒนาเด็กในด้านสุขภาพ นิทานเป็นกระบวนการหนึ่งที่กำหนดบทบาท ในด้านสุขภาพให้เกิดแก่เด็ก เพราะเมื่อเด็ก ได้อ่านหรือฟังนิทานแล้วจะก่อให้เกิด การเรียนรู้ในการที่จะรักษาสุขภาพกายและสุขภาพจิตของตน

นอกจากนี้ บวรงามศิริอุดม (<http://www.sk-hospital.com> สืบค้นเมื่อวันที่10/05/2554) ได้กล่าวถึงความสำคัญ ที่ได้จากการเล่านิทานว่า

1. ส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็ก
2. ให้อ่านคำ เรียกชื่อสิ่งของต่างๆ จากรูปภาพในนิทาน
3. เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออก พัฒนาความคิด จินตนาการ
4. ให้ความรู้สึกที่ดีต่อเด็ก
5. มีความตลกขบขันให้มีความสุขสนาน

ช่วยแก้ปัญหาให้กับตัวเด็กเมื่อเปรียบเทียบกับตัวละครจากความสำคัญของนิทานดังกล่าวสรุปได้ว่า นิทานให้ความเพลิดเพลิน สนุกสนานและผ่อนคลายความเครียด สร้างเสริมจินตนาการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม กระชับความสัมพันธ์ในครอบครัว สะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมในอดีตในหลายๆด้าน ช่วยพัฒนาเด็กทางคุณลักษณะชีวิต พัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก พัฒนาด้านความรู้และสติปัญญา ทักษะและความสามารถทางภาษา

กิจกรรมการเล่านิทาน

ในการเล่านิทานสำหรับเด็กนั้นการเล่านิทานให้ได้ดีเป็นเรื่องที่ยากพอสมควร ผู้เล่าจึงควรรหาแนวทางเทคนิค วิธีที่จะทำให้เด็กเกิดความสนใจได้ตลอดดังนี้

ฉวีวรรณ กินาวัง: (2533 : 104) ได้กล่าวถึงแนวทางในการเล่านิทานให้ประสบผลสำเร็จว่าควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ควรทำความเข้าใจกับนิทานเรื่องที่จะเล่าเสียก่อน
2. เลือกคำที่ง่ายๆ
3. ใช้บทสนทนาจะทำให้เด็กตื่นเต้น
4. หลีกเลี่ยงการบรรยายและคำอธิบายที่ไม่จำเป็น
5. ใช้เสียงแบบสนทนากัน คือ ช้า ชัดเจน มีหนักเบา
6. จับเวลาให้ดี เว้นตามจังหวะตามอารมณ์ของเรื่อง
7. เวลาเล่าให้เป็นกันเอง ให้ความรักความสนิทสนมอย่างจริงใจ
8. นิทานที่นำมาเล่าให้ยาวพอๆ กับระยะเวลาความสนใจของเด็ก ประมาณ 15-20 นาที
9. มีรูปภาพประกอบอาจเป็นหนังสือภาพ หุ่นจะช่วยทำให้เด็กสนใจยิ่งขึ้น
10. เวลาเล่าอย่าย่อเรื่องให้สั้นจนขาดความสนุกเพราะจะทำให้เด็กไม่รู้เรื่อง

11. จัดบรรยากาศของห้องให้เหมาะสม เช่น อาจนั่งเล่ากับพื้น หรือเซตหุ่นประกอบ
12. ขณะที่เล่าอาจให้เด็กมีส่วนร่วมในการเล่านิทานด้วยก็ได้ เช่น การแสดงท่าตามเนื้อเรื่องแต่ไม่ควรจะหีบอ่ยนัก
13. ขณะที่เล่านิทานสายตาของครูจะต้องมองกวาดดูเด็กได้ ทุกคนอาจนั่งเป็นครึ่งวงกลมหรือนั่งกับพื้นก็ได้ในเวลาเด็กฟังนิทาน
14. ขณะที่กำลังเล่านิทาน ถ้าหากมีเด็กพูดหรือถามขัดจังหวะ ครูควรบอกให้รอจนกว่าจะจบเรื่องบางครั้งอาจให้เด็กขัดจังหวะได้เป็นบางครั้งบางคราว
15. หลังจากการเล่านิทานควรเปิดโอกาสให้เด็กถามและวิพากษ์วิจารณ์
16. หลังจากการเล่านิทานอาจให้เด็กแข่งขันกันตั้งชื่อเรื่องเพื่อเป็นการส่งเสริมให้เด็กได้ติดตามและเพื่อความเข้าใจในเรื่องที่ครูได้เล่ามาแล้ว
17. ถ้านิทานเรื่องยาว ครูอาจเล่าเป็นตอนๆก็ได้ เพื่อเป็นการรื้อให้เด็กอยากมาโรงเรียนไม่ขาดเรียนเพื่อมาฟังนิทานต่อจนจบเรื่อง

เทคนิคการเล่านิทาน

เทคนิคการเล่านิทานสำหรับเด็กการเล่านิทานให้สนุกและเป็นที่ยอมรับของผู้ฟังมีความจำเป็นที่ผู้เล่าจะต้องมีเทคนิคในการเล่าซึ่งเกิดจากการฝึกฝนอบรมจนเป็นทักษะหรือเกิดจากความสามารถเฉพาะตัวที่มาแต่ดั้งเดิมทั้งนี้หากครูในฐานะที่เป็นผู้เล่ามีความต้องการเป็นผู้เล่าที่ดีเก่งมีความสามารถในการจูงใจนักเรียนที่เป็นผู้ฟังควรที่จะศึกษาค้นคว้าหาความรู้ทดลองปฏิบัติและเล่านิทานให้เด็กฟังอยู่เสมอเป็นประจำจึงได้มีนักการศึกษาหลายท่านที่ได้ให้ทรรศนะถึงหลักการในการเล่านิทานให้ประสบผลสำเร็จไว้ ดังนี้

ครุรักษ์ ภิมย์รักษ์ (2540 : 45 – 46) กล่าวว่าในการเล่านิทานสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง คือการสร้างความประทับใจให้แก่ผู้ฟัง จุดเริ่มต้นอยู่ที่การเตรียมให้พร้อมซ้อมให้ดีของผู้เล่าผู้ที่จะเล่าจะต้องหาจุดสำคัญของเรื่องให้ครบและสรุปให้ได้ใจความสำคัญ ดังนี้ประโยคแรกที่ใช้ในการเริ่มเรื่องควรหาถ้อยคำที่ฟังดูแล้วน่าตื่นเต้นจูงใจให้ติดตามเรื่องต่อไป คอยสังเกตว่าผู้ฟังยังให้ความสนใจกับบทบาทลีลาการเล่าอยู่หรือไม่ ถ้ารู้

ลึกกว่ากำลังสูญเสียความสนใจ การเปลี่ยนบรรยากาศด้วยการหยุด พัก แล้วถามปัญหาอะไรเอ่ย ปัญหาเซาว์ หรือปัญหาสนุกๆ การจบเรื่อง ประโยคสุดท้ายจะปิดเรื่องต้องมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าประโยคแรก ที่เริ่มใช้เรื่องผู้เล่าจะต้องคิดและเตรียมไว้อีกก่อนว่าจะปิดเรื่องด้วยประโยคใด จึงจะเป็นการสรุปจบที่จับใจผู้ฟัง โดยทั่วไปมักปิดการเล่านิทานด้วย ถ้อยคำที่กินใจให้ข้อคิดหรือทิ้งท้ายไว้ให้คิดกิจกรรมหลังเล่านิทาน สิ่งที่ไม่ควรละเลยหลังจากที่เล่านิทานจบควรมีคำถามเกี่ยวกับนิทานที่นำมาเล่าให้เด็กตอบซึ่งอาจเป็นคำถามที่เกี่ยวกับชื่อตัวละครที่สำคัญ เหตุการณ์ที่สำคัญและข้อคิดที่ได้

จิระประภา บุญนิติย์ (2551 : 53 - 58) กล่าวถึงศิลปะการเล่า นิทานพอสรุปได้ ดังนี้

1. เสียงของผู้เล่าผู้เล่าต้องใช้เสียงตัวเองให้ได้ ความหมายตาม จุดประสงค์ เสียง ชัดเจน ระดับเสียงและจังหวะเหมาะสมตามท้องเรื่อง
2. ท่าทางของผู้เล่าการทำท่าทางเป็นสิ่งที่จำเป็นแต่ควรทำเพียง เล็กน้อยเพียงเพื่อให้เด็กเกิดมโนภาพ ไม่ควรเป็นการแสดงที่จริงจัง
3. จังหวะการพูดจะพูดช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ใน เรื่องที่เล่า จังหวะ การพูดจะทำให้ให้นิทานน่าสนใจ ช่องว่างระหว่าง การพูดทำให้เด็กใจจดใจจ่อว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น
4. การเตรียมตัวล่วงหน้าของผู้เล่า เพื่อให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า เรื่องจะดำเนินไปอย่างไร ผู้เล่าควรจำเนื้อเรื่องในนิทานให้ได้
5. การใช้สายตาทอดไปที่เด็ก เพื่อจะได้เห็นถึงความรู้สึกของผู้ เล่าที่ฉายออกมาทางดวงตา เวลาฟังนิทานสายตาเด็กจะจับจ้องอยู่ที่ผู้เล่า
6. การใช้คำถามถามเด็กขณะเล่าเพื่อเป็นการดึงความสนใจของ เด็กหลังจากที่เล่านิทานไปได้ระยะหนึ่ง
7. ใช้สื่อประกอบการเล่านิทานอาจเป็นการวาดภาพใช้ภาพ ประกอบ ใช้หุ่นหรือตุ๊กตาประกอบจะทำให้บรรยากาศในการเล่านิทาน สนุกสนานน่าสนใจยิ่งขึ้น

จากการศึกษาแนวทาง วิธีการ เทคนิคการเล่านิทานให้ประสบความสำเร็จการจัดกิจกรรมสำหรับเด็ก โดยใช้นิทานประกอบภาพก็ อาจมีจุดมุ่งหมายที่คล้ายคลึงกันคือ การฝึกฝนและฝึกปฏิบัติหาวิธีการ เล่านิทานให้เด็กได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานมีชีวิตชีวา บรรลุตามจุดมุ่ง หมายของการเล่านิทาน โดยมีหลักสำคัญคือเมื่อเตรียมเด็กให้สงบแล้ว

สามารถดำเนินเรื่องให้เด็กเกิดความสนใจ สนุกสนานไปกับเนื้อเรื่องและ
สรุปเรื่องให้เด็กได้แสดงบทบาทสมมติ แสดงความคิดเห็นหรือข้อคิด
จากการฟังนิทานเรื่องนั้นๆได้ ซึ่งการนำนิทานประกอบภาพมาใช้เสริม
ประสบการณ์สำหรับเด็กควรเลือกนิทานโดยคำนึงถึงเนื้อเรื่องที่เหมาะ
สมสอดคล้องกับวัยความสนใจของเด็กนิทานประกอบภาพที่นำมาประ
ยุกต์ใช้ในกิจกรรมเสริมประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยจึงเป็นวิธีการที่
จะช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะการเรียนรู้ทางภาษาเกิดความคิดจินตนาการที่
จะส่งผลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กได้อย่างต่อเนื่อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.งานวิจัยในประเทศ

จัลณี เหล่าเสถียรกิจ (2549 : 54-55) ได้ ทาการศึกษาผลการพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์เด็กปฐมวัย โดยใช้นิทาน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้พฤติกรรมสังคมด้านความเอื้อเฟื้อ โดยมี ความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์เด็กปฐมวัย โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้พฤติกรรมสังคมด้านความเอื้อเฟื้อที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และศึกษาประสิทธิผลของ แผนการจัดประสบการณ์กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าคือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหอยสะเดาพัฒนา จำนวน 11 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทาน จำนวน 10 แผน แบบทดสอบผลการเรียนรู้พฤติกรรมสังคมด้านความเอื้อเฟื้อแบบปรนัย ชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ ผลการศึกษา พบว่าแผนการจัดประสบการณ์เด็กปฐมวัย โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้พฤติกรรมสังคมด้าน ความเอื้อเฟื้อ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 83.91/88.18 และมีค่าประสิทธิผลเท่ากับ 0.7778 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ร้อยละ 77.78

นงลักษณ์ กั้นปัญญา (2549 : 79-83) ได้ ทาการศึกษาผลการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารของเด็กปฐมวัย โดยใช้หนังสือภาพประกอบการเล่าเรื่องหน่วยเที่ยวสวนสาธารณะ โดยใช้ กระบวนการปฏิบัติ การของ Kemmis และ Mc Taggart ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นวางแผน ขั้นการสังเกต และขั้นสะท้อนผลงานการปฏิบัติตามวงจรปฏิบัติการ 2 วงจร กลุ่มเป้าหมาย ในการศึกษาค้นคว้า คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์ จำนวน 10 แผน แบบสังเกตพฤติกรรมการจัดประสบการณ์สำหรับครู แบบวัด ทักษะการใช้ ทักษะระหว่างเรียนของนักเรียน แบบสัมภาษณ์นักเรียน แบบบันทึกผลการใช้แผนการจัดประสบการณ์วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้เทคนิคการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้าและเสนอผลการศึกษาค้นคว้า โดยการพรรณนา ผลการศึกษาพบว่า

1. การดำเนินการพัฒนาในวงจรปฏิบัติการที่ 1-4 พบว่า นักเรียนสามารถร่วมกัน จัดประสบการณ์เรื่องเที่ยวสวนสาธารณะโดยครูเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือ นักเรียนร่วมกิจกรรมด้วยความ กระตือรือร้น สนุกสนานกับ

กิจกรรมที่ทำแต่มีนักเรียนบางคนไม่กล้าแสดงความคิดเห็นไม่ตอบคำถามครู และนักเรียนส่วนใหญ่ไม่กล้าทำกิจกรรมรายบุคคล คือ ไม่กล้าออกมาหน้าชั้น จากการวัดพฤติกรรมสำหรับครูพบว่า ครูเครียดควรยืดหยุ่นในการจัดประสบการณ์ตามความเป็นจริง การวัด ทักษะการใช้ภาษาระหว่างเรียนของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.03 อยู่ในระดับกลางและวัด พฤติกรรมการจัดประสบการณ์สำหรับครูมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 อยู่ในระดับปานกลาง ในการจัดประสบการณ์ครั้งต่อไปควรมีการปรับปรุงแก้ไข ในวงจรปฏิบัติการที่ 2

2. ขั้นการสะท้อนการดำเนินการพัฒนาในวงจรปฏิบัติการที่ 2 ตามแผนการจัดประสบการณ์ที่ 5-10 ครูนำปัญหาที่เกิดขึ้นในวงจรปฏิบัติการที่ผ่านมา มาแก้ไขปรับปรุง เช่น มีนักเรียนบางคนไม่กล้าแสดงออกและนักเรียนส่วนใหญ่ไม่กล้าทำกิจกรรมรายบุคคล คือ ไม่กล้าออกมาหน้าชั้นเรียน โดยให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่มก่อน ต่อจากนั้นให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการแสดงออก พูดคุยกับครูและเพื่อนๆ ก่อนถ้านักเรียนตอบถูกหรือกล้าสนทนาครูให้คำชมเชย ปรบมือ จากการวัดพฤติกรรมสำหรับครูพบว่า ครูจัดประสบการณ์เป็นธรรมชาติ ครูมีการยืดหยุ่นในการจัดประสบการณ์ตามความเป็นจริงทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้ดีขึ้นในการจัดประสบการณ์ตามแผนการจัดประสบการณ์ที่ 5-10 แบบวัดทักษะการใช้ภาษาระหว่างเรียนของ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 3.00 อยู่ในระดับดีและวัดพฤติกรรมการจัดประสบการณ์หรับครูมีคะแนน เฉลี่ย 4.18 อยู่ในระดับมาก

2.งานวิจัยต่างประเทศ

อมอริจจิ (Amoriggi. 1988 : 1366-A) ได้ศึกษาความสามารถในการเล่านิทานของเด็กปฐมวัย โดยผู้วิจัยเล่านิทานให้เด็กปฐมวัยฟังแล้วให้เด็กย้อนกลับและเล่าเรื่องต่อจากผู้วิจัยเป็นเวลา 2 สัปดาห์ เด็กสามารถเล่านิทานได้ถูกต้องการเรียงลำดับเหตุการณ์ต่างๆพัฒนามากขึ้นในขณะที่การทดลองเด็กสามารถเล่านิทานที่ฟังไปประยุกต์และเล่าเรื่องต่อไปหลังทดลองผ่านไป 3 สัปดาห์

ซิมป์สัน (Simpson. 1989 : 3262-A) ได้ศึกษาลักษณะภาษาพูดของเด็กปฐมวัย 4 ปี ที่ได้ รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานแบบเล่าซ้ำๆ ผลการวิจัยพบว่าการเล่าเรื่องซ้ำๆ ช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการสื่อสารมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือช่วยให้เด็กพัฒนาความสามารถในการถ่ายทอดภาษาให้ ชัดเจนละเอียดครอบคลุมความหมายที่

ต้องการสื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้และเข้าใจ ซึ่งความสามารถนี้วัดได้ เป็นจำนวนคำต่อประโยค (Length of a T-Unit) ไม่ได้ วัดปริมาณค่า

ฮาร์วี (Harvey, 2002 : 1252-A) ได้ทำการศึกษาเชิงผลกระทบบของการใช้หนังสือนิทานที่บันทึกเสียงไว้ที่มีต่อการรู้และแสดงออกเสียงคำศัพท์ของเด็กก่อนวัยเรียน จำนวน 80 คน จากโรงเรียนสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนในซานเมื่อง โรงเรียนก่อนวัยเรียนในเขตเมืองชั้นในและจากโรงเรียนขนาดเล็ก แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ โดยเด็กได้รับหนังสือบันทึกเสียงหรืออุปกรณ์ทางศิลปะเป็นเวลา นานกว่า 10 สัปดาห์ เด็กทุกคนที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้ ได้รับการทดสอบคำศัพท์ที่มีภาพประกอบ (แบบ ก. และแบบ ข.) และแบบทดสอบคำศัพท์ การแสดงออกเพื่อวัดการพัฒนาคำศัพท์ที่รับรู้และที่แสดงออกนำรูปแบบก่อนและหลังการทดลองไปใช้เพื่อตรวจสอบผลที่มีต่อความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ เมื่อเด็กฟังอ่านหนังสือบันทึกเสียงโดยอิสระ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเด็กที่อยู่ในกลุ่มทดลองมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เพิ่มขึ้นและที่แสดงออกอย่างมีนัยสำคัญ เด็กที่คาดคะเนได้ต่ำที่สุดในระหว่างการทดสอบก่อนเรียนครั้งแรกมีประสบการณ์ที่ได้ประโยชน์มากที่สุดหลังการทดลองถึงแม้ว่าความถี่ที่กลุ่มทดลองได้ฟังนิทานบันทึกเสียง จะมีความสัมพันธ์กับจำนวนคำศัพท์ที่รับรู้เพิ่มขึ้นแต่ไม่มีความสัมพันธ์ดังกล่าวเกี่ยวกับการพัฒนาคำศัพท์ที่แสดงออกและผู้ปกครองของเด็กในกลุ่มทดลองรายงานเด็กของตนว่ามี ความสุขในการฟังบันทึกเสียงอย่างมาก

จากการศึกษาตารางและเอกสารต่างๆ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้ศึกษา ค้นคว้าได้ทราบหลักการและแนวทางในการสร้างเครื่องมือและรูปแบบการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของเด็กปฐมวัยที่จะนำไปใช้ ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ รวมถึงองค์ประกอบอื่นๆ ที่ถูกต้องตามขั้นตอนที่ผ่านการประเมินจากอาจารย์ผู้ควบคุมการศึกษา ค้นคว้าและผู้ เชี่ยวชาญเพื่อให้ได้เครื่องมือที่ถูกต้องสมบูรณ์และมีคุณภาพก่อนที่จะนำไปทดลองใช้ซึ่งจะทำให้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เกิดประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดและยังสามารถนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไปได้

วิธีการดำเนินการวิจัย

วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย โดยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพดำเนินตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3. การพัฒนาและการหาประสิทธิภาพ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาครั้งนี้ได้กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยเป็นเด็กปฐมวัยภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์ จำนวน 5 คน อายุระหว่าง 3- 4 ปี
 2. กลุ่มตัวอย่างหรือกลุ่มเป้าหมาย เป็นเด็กปฐมวัยภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์ โดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 5 คน
- ### เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษามี 3 ประเภท ดังนี้

1. นิทาน จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่
 - 1.1 นิทานเรื่อง เมี้ยว เมี้ยว มา มา จะพาไปหาแม่
 - 1.2 นิทานเรื่อง กระเป๋าสตางค์สีแดง
 - 1.3 นิทานเรื่อง หมูน้อยมอมแมม
2. แผนการจัดประสบการณ์จำนวน 3 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง 20 นาที ได้แก่
 - 2.1 แผนการจัดประสบการณ์ที่ 1 เรื่อง ธรรมชาติรอบตัว
 - 2.2 แผนการจัดประสบการณ์ที่ 2 เรื่อง เรื่องราวเกี่ยวกับเด็ก
 - 2.3 แผนการจัดประสบการณ์ที่ 3 เรื่อง ธรรมชาติรอบตัว
3. แบบประเมินการสังเกตทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัยภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์ ดังนี้
 1. เด็กมีทักษะทางการพูด
 - 1.1 พูดในสิ่งที่ชอบด้วยคำพูดของตนเองได้
 - 1.2 เล่าเรื่องราวที่ฟังได้บ้าง
 - 1.3 แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่พูดได้

**แบบประเมินการสังเกตทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย
ภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์**

ลำดับ ที่	ชื่อ-นามสกุล	รายการสังเกต/คะแนน								
		เด็กมีทักษะทางการพูด/คะแนน								
		พูดในสิ่งที่ชอบด้วยคำพูดของตนเองได้			เล่าเรื่องราวที่ฟังได้			แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้		
		1	2	3	1	2	3	1	2	3

เกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาทักษะการพูด

1. พูดในสิ่งที่ชอบด้วยตนเองได้

ระดับ 3 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้ทุกครั้ง

ระดับ 2 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้บ้างบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองไม่ได้เลย

2. เล่าเรื่องราวที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้อย่างชัดเจน

ระดับ 2 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้บ้างแต่ไม่ชัดเจน

ระดับ 1 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานไม่ได้เลย

3. แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 2 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้เป็นบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง ไม่แสดงความคิดเห็นเลย

การพัฒนาเครื่องมือและหาประสิทธิภาพดังนี้

1. การพัฒนานิทานคือ คีตษาสาระความรู้ที่เด็กจะได้รับจากนิทานทั้ง 3 เรื่องดังกล่าวว่าจะสามารถพัฒนาทักษะทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยได้มากน้อยเพียงใด จากนั้นนำมาหาประสิทธิภาพโดยการทำ ioc จากการให้ผู้เชี่ยวชาญคือ 1.อาจารย์ อารีย์ พรหมเล็ก 2.ด.ร.สุนทร เทียนงาม 3.อาจารย์ จันท์ จิสุขชนัส ว่ามีความสอดคล้อง (+1) ไม่แน่ใจ (0) หรือเห็นว่าจะไม่สอดคล้อง (-1) หากมีคะแนน .5 แล้วจึงนำมาใช้ในการจัดกิจกรรม

2. การพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์ คือ คีตษาสาระความรู้ที่เด็กจะได้รับจากแผนการจัดประสบการณ์ ทั้ง 3 เรื่องดังกล่าวว่าจะสามารถพัฒนาทักษะทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยได้มากน้อยเพียงใด จากนั้นนำมาหาประสิทธิภาพโดยการทำ ioc จากการให้ผู้เชี่ยวชาญคือ 1.อาจารย์ อารีย์ พรหมเล็ก 2.ด.ร. สุนทร เทียนงาม 3.อาจารย์จันท์จิรา สุขชนัส ว่ามีความสอดคล้อง (+1) ไม่แน่ใจ (0) หรือเห็นว่าจะไม่สอดคล้อง (-1) หากมีคะแนน .5 แล้วจึงนำมาใช้ในการจัดกิจกรรม

3. การประเมินแบบสังเกตทักษะทางด้านการพูด คือ คีตษาสาระความรู้ที่เด็กจะได้รับจากแบบประเมิน โดยการสังเกตทักษะทางด้านการพูด ดังกล่าวว่าจะสามารถพัฒนาทักษะทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยได้มากน้อยเพียงใด จากนั้นนำมาหาประสิทธิภาพ โดยการทำ ioc จากการให้ผู้เชี่ยวชาญคือ 1.อาจารย์ อารีย์ พรหมเล็ก 2.ด.ร. สุนทร เทียนงาม 3.อาจารย์ จันท์จิรา สุขชนัส ว่ามีความสอดคล้อง (+1) ไม่แน่ใจ (0) หรือเห็นว่าจะไม่สอดคล้อง (-1) หากมีคะแนน .5 แล้วจึงนำมาใช้ในการจัดกิจกรรม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. กลุ่มเป้าหมาย เป็นเด็กปฐมวัยภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์ จำนวน 5 คน โดยการเลือก แบบเจาะจง

2. แบบแผนการวิจัย

2.1 ประเมินก่อนเรียนด้วยแบบประเมินทักษะการพูด ดำเนินการ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมการสนทนาและเล่านิทาน โดยให้นักเรียน ได้มีส่วนร่วมในการถามและตอบ บรรยายภาพและเล่าเรื่องราว

2.2 ประเมินหลังเรียน โดยการใช้แบบประเมินทักษะการพูด และปฏิบัติเช่นเดียวกับการประเมินก่อนเรียน

2.3 การดำเนินการทดลอง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 เป็น ระยะเวลา 15 ครั้งๆ ละ 20 นาที ตามรายละเอียดในตารางดังนี้

ตารางการดำเนินการทดลอง การเล่านิทานประกอบภาพ

สัปดาห์ที่	วัน	แผนกิจกรรม	ชื่อกิจกรรมการเรียนรู้	เวลา
1	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	1	แผนกิจกรรม นิทานที่ 1 เรื่อง เมี้ยว เมี้ยว มา มา จะพาไป หาแม่	20 นาที 20 นาที 20 นาที 20 นาที 20 นาที
2	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	2	แผนกิจกรรม นิทานที่ 2 เรื่อง กระเป๋าสตางค์ สีแดง	20 นาที 20 นาที 20 นาที 20 นาที 20 นาที
3	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	3	แผนกิจกรรม นิทานที่ 3 เรื่อง หมูน้อย มอมแมม	20 นาที 20 นาที 20 นาที 20 นาที 20 นาที

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ค่าของคะแนนแบบประเมินทักษะของเด็กปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน ด้านการฟังและการพูดดังนี้

1.1 คะแนนของแบบประเมินทักษะของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานด้านการพูด โดยภาพรวมหลังจัดกิจกรรมมีค่าสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม ดังนี้

ประเมินแบบสังเกตการมีทักษะด้านการพูด มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

3 คะแนน หมายถึง มีทักษะการพูด 13-15 ครั้ง

2 คะแนน หมายถึง มีทักษะการพูด 8-10 ครั้ง

1 คะแนน หมายถึง ไม่มีทักษะการพูด แต่ร่วมกิจกรรมได้

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย โดยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมและประเมินค่าคะแนนจากพฤติกรรมจำนวน 3 สัปดาห์ มีรายการประเมิน 5 รายการ ดังนี้

1. สนทนากับครูและเพื่อนถึงเรื่องที่ฟังได้

2. ตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง

3. พูดในสิ่งที่ชอบด้วยตนเองได้

4. เล่าเรื่องราวที่ฟังได้

5. แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

เลขที่	ชื่อ	คะแนนรวมเต็ม 90 คะแนน		
		สัปดาห์ที่ 1	สัปดาห์ที่ 2	สัปดาห์ที่ 3
1	น้องชนัน	50	64	83
2.	น้องมาวิน	45	62	74
3	น้องโฟกัส	36	68	88
4	น้องฝน	47	66	84
5	น้องน้ำตาล	43	68	81
รวม		221	328	410
คะแนนเฉลี่ย (ร้อยละ)		44.2	65.6	82

สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ทักษะทางการพูดต้องมีการส่งเสริมตั้งแต่เด็ก ทั้งนี้เพราะวัยเด็กเป็นวัยแห่งการเรียนรู้สามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งมีผลโดยตรงต่อការมีพัฒนาการด้านต่างๆที่เหมาะสมของเด็กต่อไป

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยสนใจการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูด เป็นแนวทางหนึ่งที่เหมาะสมกับบุคลิกภาวะและความพร้อมของเด็กปฐมวัย ดังรายละเอียดการดำเนินงาน ต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย โดยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ

เป้าหมายที่ใช้ในงานวิจัย

เป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กชาย-หญิง อายุระหว่าง 2-4 ปี จำนวน 5 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์ อำเภอแม่เปิน จังหวัดนครสวรรค์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561

วิธีวิจัย

1. ศึกษาและวิเคราะห์คุณลักษณะตามวัย เด็กในความรับผิดชอบยังขาดทักษะทางด้านการฟังและการพูด ซึ่งเป็นคุณลักษณะตามวัยที่จำเป็นในด้านการสื่อสาร เรื่องการมีทักษะการฟังและการพูด

2. ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะตามวัยด้านการสื่อสาร เรื่องทักษะการพูด เป็นคุณลักษณะตามวัยในพัฒนาการด้านสติปัญญา

3. ศึกษาแนวทางวิธีแก้ไขปัญหาและกิจกรรมที่จะนำมาใช้ในการปรับปรุงประสิทธิภาพการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมพัฒนาการด้วยกิจกรรมการเล่านิทานเป็นวิธีการที่จะช่วยให้เด็กมีคุณลักษณะตามวัยตามที่หลักสูตรต้องการ

4. ศึกษา ออกแบบ กิจกรรมและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5. นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

6. นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน

7.สังเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านเพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนา

8.นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ไปทดลองใช้กับเด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์ สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เป็น อำเภอแม่เป็น จังหวัดนครสวรรค์ ครบทั้ง 5 คน

9.นำเครื่องมือที่ได้ทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งแล้วจึงนำไปใช้จริง

10.ดำเนินการวิจัยกับกลุ่มประชากร

11.เขียนรายงานการวิจัย

ผลการวิจัย

เด็กปฐมวัย มีทักษะการฟังและการพูดอยู่ในระดับสูงมีพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอด 3 สัปดาห์ จากระดับคะแนน 44.2 ,65.6 และ 82 ตามลำดับ

การอภิปรายผล

จากการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ปรากฏว่า เด็กปฐมวัยมีทักษะการฟังและการพูดสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เป็นผลมาจากมีกระบวนการพัฒนาและการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ เริ่มตั้งแต่การวิเคราะห์พัฒนาการและคุณลักษณะตามวัย การวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กำหนดแนวทางในการวิจัย กำหนดขอบเขตการดำเนินงาน การเตรียมงาน โดยการพัฒนาเครื่องมืออย่างเป็นระบบ นำไปทดลองใช้เพื่อหาประสิทธิภาพ

กิจกรรมการเล่านิทานที่ใช้พัฒนาเด็ก ให้มีทักษะการฟังและการพูดประกอบด้วยกิจกรรมดังต่อไปนี้

1.กิจกรรมการสร้างแรงจูงใจ ได้แก่นิทานเรื่อง เมี้ยว เมี้ยว มา มา จะพาไปหาแม่,นิทานเรื่องกระเป่าสตาจอร์คีสีแดง,นิทานเรื่องหมูน้อยมอมแมม

2.กิจกรรมการให้แรงเสริม ได้แก่

2.1 การได้รับคำชมเชยจากครู

2.2 การได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆด้วยการปรบมือให้

การจัดกิจกรรมดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของสำนักงานพัฒนาสุขภาพ กล่าวว่เมื่อต้องการให้เด็กทำอะไรก็ตามจงใจด้วยแรงเสริมทางบวก วิธีการให้รางวัลเป็นกลยุทธ์ที่ดี ในการเสริมแรงให้สำคัญที่ต้องปลูกฝังกันมาตั้งแต่เด็กเล็ก นอกจากทักษะการพูดจะทำให้เด็กมีการสื่อสารที่ดีแล้ว คนมีทักษะการพูดมักเป็นคนที่ประสบความสำเร็จ ทั้งด้านการเรียน การประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิต

ข้อเสนอแนะ

จากประสบการณ์ด้านการสอน และประสบการณ์ที่ได้รับจากการดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย ครั้งนี้สามารถนำมาสรุปเป็นข้อเสนอแนะดังนี้

1. ก่อนนำไปใช้ครูผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตร แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ ตลอดจนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูด ให้เข้าใจอย่างชัดเจนเพื่อประยุกต์แนวคิด หลักการและทฤษฎี มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

2. การดำเนินการพัฒนาทักษะการพูดมักถูกมองว่าเป็นเรื่องยาก แต่ความเป็นจริงแล้ว สามารถส่งเสริมให้เกิดขึ้นได้ในเด็กทุกวัยเพียงแต่ต้องมีวิธีการและกระบวนการที่เหมาะสมและต่อเนื่อง ประเด็นสำคัญต้องค่อยเป็นค่อยไป

3. การดำเนินการต้องเตรียมสื่อ วัสดุอุปกรณ์เป็นอย่างดี เพราะเด็กมีช่วงความสนใจสั้น ต้องจัดกิจกรรม โดยเฉพาะการเล่านิทานให้เด็กมีความประทับใจ เป็นการสร้างแรงจูงใจเป็นอย่างดี

4. ก่อนการดำเนินการจะต้องมีข้อมูลหรือสาระสนเทศที่ถูกต้อง ชัดเจน กล่าวคือต้องมีการวิเคราะห์พัฒนาการ คุณลักษณะตามวัย พฤติกรรม โดยใช้เครื่องมืออย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้ทราบถึงปัญหาอย่างแท้จริง

5. เลือกวิธีการหรือสื่อที่จะนำมาจัดทำหรือพัฒนาโดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับความพร้อมวุฒิภาวะ ความต้องการ ความถนัด และความสนใจของเด็กในแต่ละช่วงอายุ

ในการศึกษาทำการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยเสนอว่าควรทำการจัดกิจกรรมพัฒนาเด็กปฐมวัย ในด้านอื่นๆอีกนอกเหนือจากการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด นอกจากนี้การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมพัฒนาเด็กปฐมวัยควรดำเนินการกับกลุ่มเป้าหมายอื่นที่มีลักษณะเฉพาะต่อไป

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ.(2546).คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2546 (สำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี).กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
(2546).หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2546 (สำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี).กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.

กุลยา ตันติผลาชีวะ.(2541,เมษายน).การเล่านิทาน สารการศึกษาปฐมวัย. 2(2): 10-9.

เกริก ยุ้นพันธ์.(2539).การเล่านิทาน. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ สุวีริยาสาส์น.

สลี วงศ์พลับ.(2555).วิจัยการส่งเสริมทักษะด้านการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือนิทาน.เข้าถึงได้จาก:www.sl.th>temp-emp-research/549.doc.

อภิญา ทหารวานิช.(2553).วิจัยในชั้นเรียน การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออก.เข้าถึงได้จาก:www.sl.ac.th./html/temp-emp-research/549.doc.

กรมวิชาการ.(2540).คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษาพุทธศักราช 2540 (อายุ 3-5 ปี).กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

ณภัทรสุร จจรักษ์.(2551).ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพ.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

ณัฐวดี ศิลากรณ์.(2556).ความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบหุ่น.กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์.(2535).การเปรียบเทียบทฤษฎีพัฒนาการเด็ก.กรุงเทพฯ:ภาควิชาจิตวิทยา.

คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

กิงกาญจน์ อังกสิทธิ์.(2555).การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยตามแนวสมดุภาษาเรื่องพยัญชนะไทย ชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล สันป่ายางหลวง จังหวัดลำพูน. ลำปาง: โรงเรียนเทศบาลสันป่ายางหลวง.

ภาคผนวก

นิทานประกอบภาพ 3 เรื่อง

1. นิทานเรื่อง เมี้ยว เมี้ยว มา มา จะพาไปหาแม่

“เมี้ยว เมี้ยว เมี้ยว” เสียงลูกแมวร้องหาแม่ มา มา จะพาไปหาแม่ “เมี้ยว เมี้ยว มา มา จะพาไปหาแม่” แก้มใสอุ้มลูกแมวทั้ง 3 ตัว แต่ อุ้มไม่ไหว แก้มใสจะทำอย่างไรดีนะ แก้มใสอุ้มลูกแมวใส่กล่องทีละตัว ทีละตัว แต่ลูกแมวปีนออกจากกล่อง แก้มใสอุ้มลูกแมวใส่กล่อง ลูกแมวปีนออกจากกล่อง แก้มใสอุ้มลูกแมวใส่กล่องอีก ลูกแมวก็นอนออกจากกล่องอีก “อ้าว อย่าออกไปสิ เมี้ยว เมี้ยว มา มา จะพาไปหาแม่” “อย่าปีนหนีสิ เมี้ยว เมี้ยว มา มา จะพาไปหาแม่” “อ้าว กล่องคว่ำเลย ทำยังไงดี” “ใส่กล่องใหญ่อย่างนี้ ปีนออกไปไม่ได้แล้ว” “เมี้ยว เมี้ยว มา มา จะพาไปหาแม่” แก้มใสดีใจ ค่อยๆ อุ้มลูกแมวใส่กล่อง ใบใหญ่แล้วพาไปหาแม่ “ปรี้น ปรี้น... เมี้ยว เมี้ยว ลูกแมวมาแล้ว แม่แมวอยู่ไหนเอ่ย” แม่แมวดีใจที่ได้เห็นลูกแมว ลูกแมวดีใจที่ได้กินนมแม่ แก้มใสก็ดีใจที่ได้พาลูกแมวมาหาแม่ เมี้ยว เมี้ยว ...

2. นิทานเรื่อง กระเป๋าสตางค์สีแดง

แป้มเป็นเด็กผู้หญิงตัวอ้วนกลม ถักผมเปีย 2 ข้าง ชอบกินขนมและชอบสีแดงเป็นที่สุด วันหนึ่ง ตอนที่แป้มวิ่งเล่นอยู่ แป้มก็พบกระเป๋าสตางค์สีแดงใบหนึ่ง ในพงหญ้า ในนั้นมีเงินตั้ง 200 บาท แบงก์ก็เป็นสีแดงเสียด้วยซี แป้มชอบเป็นพิเศษ “โอ้โฮ ถ้าซื้อไอติมก็ได้เป็นร้อยแท่ง” ไอศกรีมสีแดงรสสละหกดะเมนดีลั้งกาอยู่ในความฝันของแป้มหรือจะเอาไปซื้อลูกชิ้นปิ้ง ก็คงได้ลูกชิ้นปิ้งลูก โตะๆ เยอะแยะ คิดแล้วแป้มก็น้ำลายหยดตุงๆ ไม่ดีกว่า ไอศกรีมสีแดง ลูกชิ้นปิ้งหอมๆ ขนมสายไหมฟูๆ ตุกตายน่ากอด ไม่ไม่ ฉันทไม่เห็นแป้มคิดวนเวียน เหงื่อแตกพลั๊ก ไม่มีความสุขเลย แต่แล้วเธอก็กระโถนว่า “ฉันทเก็บได้ นี่ไง

กระเป๋าสตางค์สีแดงของเธอ” แม่มิ่งเข้าไปส่งกระเป๋าให้น้องนุ่น “ขบใจนะที่เธอเก็บไว้ให้ ไม่อย่างนั้นฉันคงแย้” น้องนุ่นยิ้มทั้งน้ำตา คุณครูชมเชยแม่เสียใหญ่ เด็กทั้งชั้นก็ปรบมือให้เธอ แม่เดินยึดอกด้วยความภาคภูมิใจ ถึงกระเป๋าใบนั้นจะสีแดงแต่มันก็ไม่ใช่ของเธอนี่นา

3. นิทานเรื่อง หมูน้อย มอมแมม

หมูน้อยไม่ชอบอาบน้ำ จึงไม่ค่อยอาบน้ำ หมูน้อยคิดเอาเองว่า อาบน้ำแล้ว ออกไปเล่นกับเพื่อนๆ เดียวก็สกปรกอีกนั่นแหละ ไม่เห็นจะต้องอาบน้ำเลยนี่นา หมูน้อยไปเล่นกับเพื่อนๆ วันนี้สนามหญ้า ฉะฉะจ้งเจย แต่หมูน้อยและเพื่อนๆ ก็ยังวิ่งเล่นจนตัวมอมแมม เปื้อนโคลนกันหมด เพื่อนๆ แยกย้ายกันกลับบ้าน แล้วไปอาบน้ำใหม่ จนสะอาด มีแต่หมูน้อยเท่านั้น... ที่ยังสกปรกมอมแมมอยู่ เพราะไม่ยอมอาบน้ำ ก็ฉันไม่ชอบอาบน้ำนี่นา... หมูน้อยคิด หมูน้อยคิดว่า พรุ่งนี้ค่อยอาบน้ำก็ได้นี่นา แต่... เวลาผ่านไปหลายวันแล้ว หมูน้อย ก็ยังไม่ยอมอาบน้ำสักที เนื้อตัวเริ่มคันๆ แดงยังมีกลิ่นตุๆ ด้วย หมูน้อยไปเล่นกับเพื่อนๆ แต่เพื่อนๆ ปิดจมูก แล้วพากันวิ่งหนีไป ว่า ! ไม่มีใครยอมเข้าใกล้หมูน้อยเลย หมูน้อยเสียใจ ร้องไห้แงๆ ทำไมเพื่อนๆ ไม่เล่นกับหมูน้อย เพื่อนๆ เกลียดหมูน้อยแล้วเหออ กระรอกน้อยส่งสารเพื่อนจึงเข้ามาบอกหมูน้อยว่า ไม่มีใครเกลียดหมูน้อยหรอกนะ แต่ไม่มีใครอยากเข้าใกล้ต่างหากล่ะ เพราะอะไร รู้ไหม เพราะหมูน้อยไม่ยอมอาบน้ำไงล่ะ หมูน้อยจึงทั้งสกปรกมอมแมมและมีกลิ่นเหม็นมาก จนเพื่อนๆ ทนไม่ไหว ดูลิ ! กระรอกน้อยยังต้องปิดจมูกเลย หมูน้อยรีบกลับบ้านไปอาบน้ำเถอะนะ หมูน้อยรีบกลับบ้านไปอาบน้ำ ถูสบู่ให้ทั่ว ล้างตัวให้สะอาด อืม... รู้สึกสดชื่นและสบายตัวจริงๆ หมูน้อยสะอาดแจ่มใสแล้ว แดงมีกลิ่นหอมสดชื่นอีกด้วย เฮ้! เพื่อนๆ ต่อไปนี้หมูน้อยจะอาบน้ำทุกวันเลย จะไม่สกปรกมอมแมมอีกแล้ว หมูน้อยดีใจมาก เพื่อนๆ มาเล่นกับหมูน้อยเหมือนเดิมแล้ว เพราะหมูน้อยสะอาดและหอมสดชื่น ก็หมูน้อยชอบอาบน้ำแล้วนี่นา

เพลง “สวัสดี”

สวัสดี สวัสดี วันนี้เรามาพบกัน
เธอและฉัน พบกันสวัสดี

เพลง “สวัสดีคุณครูที่รัก”

สวัสดีคุณครูที่รัก
หนูจักตั้งใจอ่านเขียน
ยามเช้าเรามาโรงเรียน (เช้า)
หนูจะพากเพียรขยันเรียนเออ

เพลง “เรามาอยู่ศูนย์”

เรามาอยู่ศูนย์ เราเขียนเราอ่าน
ครูเล่านิทาน สนุกสุขใจ
เราเรียนเราเล่น เราเป็นสุขใจ
รำเริงแจ่มใส เมื่อมาอยู่ศูนย์

แผนการจัดประสบการณ์การศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน แผนที่ 1 เรื่อง เมี้ยว เมี้ยว มา มา จะพาไปหาแม่

สาระสำคัญ

การเรียนรู้เกี่ยวกับการฝึกคิดแก้ปัญหา ล้มลุกได้ และเมื่อทำได้ สำเร็จ เด็กย่อมเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง คือภูมิคุ้มกันสำคัญไม่让孩子พลาดตกลงในหลุมพรางใดๆในชีวิตข้างหน้า และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อฝึกเด็กทางด้านทักษะการพูด
2. เด็กมีความสุขสนุกสนานและสนทนาโต้ตอบได้

สาระการเรียนรู้

1. สาระที่ควรเรียนรู้
 1. การพูดคุยกันพูดจาเพื่อสื่อสารแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ หรือเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว มาเล่าให้ฟังกัน
 2. ประสบการณ์สำคัญ
 - 2.1 การแสดงความรู้สึกด้วยคำพูด
 - 2.2 การอธิบายเกี่ยวกับสิ่งของเหตุการณ์และความสัมพันธ์ของ

เรื่องราวที่สนใจ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ครูและเด็กทักทายกันด้วยเพลง “สวัสดี”
“สวัสดี สวัสดี วันนี้เรามาพบกันเธอและฉันพบกันสวัสดี”
2. ครูพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับเรื่องราวที่จะเรียน โดยครูตั้งคำถาม

ปลายเปิดให้เด็กตอบคำถามตามความคิดเห็นของเด็ก

ขั้นสอน

1. เด็กและครูสร้างและทบทวนข้อตกลงในการทำกิจกรรม
2. ครูแนะนำหนังสือนิทานที่จะนำมาให้เด็กฟัง โดยครูอ่านเรื่องราวในนิทานให้เด็กๆ ฟัง ทีละหน้า 1 รอบ แล้วให้เด็กๆ อ่านตาม 1 รอบ
3. ครูสนทนากับเด็กเกี่ยวกับนิทานที่เล่า โดยครูใช้คำถามว่า
-จากนิทานเรื่อง เมี้ยว เมี้ยว มา มา จะพาไปหาแม่ ถ้าเด็กเจอลูกแมว จะทำอย่างไร

-ถ้าเด็กๆไม่ช่วยเหลือลูกแมว ลูกแมวจะอยู่ได้อย่างไร

ขั้นสรุป

ครูและเด็กๆ ร่วมกันสรุปเรื่องราวเกี่ยวกับนิทานที่ครูเล่าให้เด็กๆ

ฟัง

ขั้นประเมินผล

ครูสังเกตพฤติกรรมและการตอบคำถามของเด็กจากเรื่องราวในนิ

ทาน

สื่อการเรียนการสอน

- 1.นิทานเรื่อง เมี้ยว เมี้ยว มา มา จะพาไปหาแม่
- 2.เพลง สวัสดิ์

แผนการจัดประสบการณ์การศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน แผนที่ 2 เรื่อง กระเป๋าสตางค์สีแดง

สาระสำคัญ

การเรียนรู้เกี่ยวกับการแบ่งปัน ความรักที่มีต่อเพื่อน เป็นการให้ความรู้กับเด็กรู้จักการแบ่งปัน ความมีน้ำใจ การให้อภัย และเป็นการฝึกการพูดและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อฝึกเด็กทางด้านทักษะการพูด
2. เด็กมีความสุขสนุกสนานและสนทนาโต้ตอบได้

สาระการเรียนรู้

1. สาระที่ควรเรียนรู้
 - 1.1 การพูดคุยกันพูดจาเพื่อสื่อสารแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ หรือเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วมาเล่าให้ฟังกัน
 2. ประสบการณ์สำคัญ
 - 2.1 การแสดงความรู้สึกด้วยคำพูด
 - 2.2 การอธิบายเกี่ยวกับสิ่งของเหตุการณ์และความสัมพันธ์ของ

เรื่องราวที่สนใจ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ครูและเด็กทักทายกันด้วยเพลง “สวัสดีคุณครูที่รัก”
“สวัสดีคุณครูที่รัก หนูจักตั้งใจอ่านเขียน ยามเช้าเรามา โรงเรียน (ซ้ำ) หนูจะพากเพียรขยันเรียนเอ๋ย”

2. ครูพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับเรื่องราวที่จะเรียน โดยครูตั้งคำถาม ปลายเปิดให้เด็กตอบคำถาม ตามความคิดเห็นของเด็ก

ขั้นสอน

1. เด็กและครูสร้างและทบทวนข้อตกลงในการทำกิจกรรม
2. ครูแนะนำหนังสือนิทานที่จะนำมาเล่าให้เด็กๆ ฟัง โดยครูอ่านเรื่องราวในหนังสือนิทานให้เด็กๆ ฟัง
ทีละหน้า 1 รอบแล้วให้เด็กๆ อ่านตาม 1 รอบ
3. ครูสนทนากับเด็กเกี่ยวกับนิทานที่เล่า โดยครูใช้คำถามว่า

-จากนิทานเรื่อง กระจเป๋าสตางค์สีแดง ถ้าเด็กเก็บเงินของคนอื่น
ได้เด็กๆจะท้ออย่างไร

-ถ้าเด็กๆไม่คืนเงินกับเจ้าของเจ้าของเงินจะเป็นอย่างไร

ขั้นสรุป

ครูและเด็กๆ ร่วมกันสรุปเรื่องราวเกี่ยวกับนิทานที่ครูเล่าให้เด็กๆ

ฟัง

ขั้นประเมินผล

ครูสังเกตพฤติกรรมและการตอบคำถามของเด็กจากเรื่องราวใน

นิทาน

สื่อการเรียนการสอน

- 1.นิทานเรื่อง กระจเป๋าสตางค์สีแดง
- 2.เพลง สวัสดิ์คุณครูที่รัก

แผนการจัดประสบการณ์การศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน แผนที่ 3 เรื่อง หมูน้อยมอมแมม

สาระสำคัญ

การเรียนรู้เกี่ยวกับสุขอนามัยการทำความสะอาดร่างกาย เป็นการให้ความรู้กับเด็กในเรื่องการทำความสะอาดร่างกายของเด็ก เรื่องการอาบน้ำ เป็นการฝึกการพูดของเด็กและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อฝึกเด็กทางด้านทักษะการพูด
- 2 เด็กมีความสุขสนุกสนานและสนทนาโต้ตอบได้

สาระการเรียนรู้

- 1 .สาระที่ควรเรียนรู้
 - 1.1 การพูดคุยกันพูดจาเพื่อสื่อสารแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ หรือเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วมาเล่าให้ฟังกัน
 2. ประสบการณ์สำคัญ
 - 2.1 การแสดงความรู้สึกด้วยคำพูด
 - 2.2 การอธิบายเกี่ยวกับสิ่งของเหตุการณ์และความสัมพันธ์ของเรื่องราวที่สนใจ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

- 1.ครูและเด็กทักทายกันด้วยเพลง “เรามาอยู่ศูนย์”
“เรามาอยู่ศูนย์ เราเขียนเราอ่าน ครูเล่านิทาน สนุกสุขใจ เราเรียนเราเล่น เราเป็นสุขใจ ร่าเริงแจ่มใส
เมื่อมาอยู่ศูนย์”
- 2.ครูพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับเรื่องราวก่อนที่จะเรียน โดยครูเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นตามความคิดและความรู้สึกของเด็ก

ขั้นสอน

- 1.เด็กและครูสร้างและทบทวนข้อตกลงในการทำกิจกรรม
- 2.ครูแนะนำหนังสือนิทานที่จะนำมาเล่าให้เด็กฟัง โดยครูอ่านเรื่องราวในหนังสือนิทานให้เด็กๆฟัง ทีละหน้า 1 รอบ แล้วให้เด็กๆอ่านตาม 1 รอบ

- 3.ครูสนทนากับเด็กเกี่ยวกับนิทานที่เล่า โดยครูใช้คำถามว่า
- จากนิทานเรื่อง หมูน้อยมอมแมม เราควรนำแป้ง มาทาตัวเราไหม
 - ถ้าเด็กๆไม่อาบน้ำหลายๆ วันตัวของเด็กๆ จะเป็นอย่างไร
 - ถ้าเด็กๆอาบน้ำทุกวัน ร่างกายของเด็กๆ จะเป็นอย่างไร

ขั้นสรุป

ครูและเด็กๆ ร่วมกันสรุปเรื่องราวเกี่ยวกับนิทานที่ครูเล่าให้เด็กๆ ฟัง

ขั้นประเมินผล

ครูสังเกตพฤติกรรมและการตอบคำถามของเด็กจากเรื่องราวในนิ

ทาน

สื่อการเรียนการสอน

- 1.นิทานเรื่อง หมูน้อยมอมแมม
- 2.เพลง เรามาอยู่สุณย์

**แบบประเมินการสังเกตทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย
ภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์
(ก่อนทดลอง)**

ลำดับ ที่	ชื่อ-นามสกุล	รายการสังเกต/คะแนน								
		เด็กมีทักษะทางการพูด/คะแนน								
		พูดในสิ่งที่ชอบ ด้วยคำพูดของ ตนเองได้			เล่าเรื่องราวที่ ฟังได้			แสดงความคิดเห็น เห็นในเรื่องที่ ฟังได้		
		1	2	3	1	2	3	1	2	3

เกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาทักษะการพูด

1. พูดในสิ่งที่ชอบด้วยตนเองได้

ระดับ 3 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้ทุกครั้ง

ระดับ 2 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้
บ้างบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองไม่ได้เลย

2. เล่าเรื่องราวที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้อย่างชัดเจน

ระดับ 2 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้บ้างแต่ไม่ชัดเจน

ระดับ 1 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานไม่ได้เลย

3. แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 2 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้เป็นบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง ไม่แสดงความคิดเห็นเลย

**แบบประเมินการสังเกตทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย
ภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์
(หลังการทดลอง ครั้งที่ 1)**

ลำดับ ที่	ชื่อ-นามสกุล	รายการสังเกต/คะแนน								
		เด็กมีทักษะทางการพูด/คะแนน								
		พูดในสิ่งที่ชอบ ด้วยคำพูดของ ตนเองได้			เล่าเรื่องราว ที่ฟังได้			แสดงความคิดเห็น เห็นในเรื่องที่ ฟังได้		
		1	2	3	1	2	3	1	2	3

เกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาทักษะการพูด

1. พูดในสิ่งที่ชอบด้วยตนเองได้

ระดับ 3 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้ทุกครั้ง

ระดับ 2 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้
บ้างบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองไม่ได้เลย

2. เล่าเรื่องราวที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้อย่างชัดเจน

ระดับ 2 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้บ้างแต่ไม่ชัดเจน

ระดับ 1 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานไม่ได้เลย

3. แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 2 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้เป็นบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง ไม่แสดงความคิดเห็นเลย

**แบบประเมินการสังเกตทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย
ภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์
(หลังการทดลอง ครั้งที่ 2)**

ลำดับ ที่	ชื่อ-นามสกุล	รายการสังเกต/คะแนน								
		เด็กมีทักษะทางการพูด/คะแนน								
		พูดในสิ่งที่ชอบ ด้วยคำพูดของ ตนเองได้			เล่าเรื่องราวที่ ฟังได้			แสดงความ คิดเห็นใน เรื่องที่ฟังได้		
		1	2	3	1	2	3	1	2	3

เกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาทักษะการพูด

1. พูดในสิ่งที่ชอบด้วยตนเองได้

ระดับ 3 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้ทุกครั้ง

ระดับ 2 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้
บ้างบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองไม่ได้เลย

2. เล่าเรื่องราวที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้อย่างชัดเจน

ระดับ 2 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้บ้างแต่ไม่ชัดเจน

ระดับ 1 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานไม่ได้เลย

3. แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 2 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้เป็นบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง ไม่แสดงความคิดเห็นเลย

**แบบประเมินการสังเกตทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย
ภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์
(หลังการทดลอง ครั้งที่ 3)**

ลำดับ ที่	ชื่อ-นามสกุล	รายการสังเกต/คะแนน								
		เด็กมีทักษะทางการพูด/คะแนน								
		พูดในสิ่งที่ ชอบด้วยคำ พูดของตนเอง ได้			เล่าเรื่องราวที่ ฟังได้			แสดงความคิด เห็นในเรื่องที่ ฟังได้		
		1	2	3	1	2	3	1	2	3

เกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาทักษะการพูด

1. พูดในสิ่งที่ชอบด้วยตนเองได้

ระดับ 3 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้ทุกครั้ง

ระดับ 2 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้
บ้างบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองไม่ได้เลย

2. เล่าเรื่องราวที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้อย่างชัดเจน

ระดับ 2 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้บ้างแต่ไม่ชัดเจน

ระดับ 1 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานไม่ได้เลย

3. แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 2 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้เป็นบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง ไม่แสดงความคิดเห็นเลย

**แบบประเมินการสังเกตทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย
ภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์
(หลังการทดลอง ครั้งที่ 4)**

ลำดับ ที่	ชื่อ-นามสกุล	รายการสังเกต/คะแนน								
		เด็กมีทักษะทางการพูด/คะแนน								
		พูดในสิ่งที่ชอบ ด้วยคำพูดของ ตนเองได้			เล่าเรื่องราวที่ ฟังได้			แสดงความคิดเห็น เห็นในเรื่องที่ ฟังได้		
		1	2	3	1	2	3	1	2	3

เกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาทักษะการพูด

1. พูดในสิ่งที่ชอบด้วยตนเองได้

ระดับ 3 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้ทุกครั้ง

ระดับ 2 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้
บ้างบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองไม่ได้เลย

2. เล่าเรื่องราวที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้อย่างชัดเจน

ระดับ 2 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้บ้างแต่ไม่ชัดเจน

ระดับ 1 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานไม่ได้เลย

3. แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 2 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้เป็นบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง ไม่แสดงความคิดเห็นเลย

**แบบประเมินการสังเกตทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย
ภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านสระสวัสดิ์
(หลังการทดลอง ครั้งที่ 5)**

ลำดับที่	ชื่อ-นามสกุล	รายการสังเกต/คะแนน								
		เด็กมีทักษะทางการพูด/คะแนน								
		พูดในสิ่งที่ชอบด้วยคำพูดของตนเองได้			เล่าเรื่องราวที่ฟังได้			แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้		
		1	2	3	1	2	3	1	2	3

เกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาทักษะการพูด

1. พูดในสิ่งที่ชอบด้วยตนเองได้

ระดับ 3 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้ทุกครั้ง

ระดับ 2 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองได้บ้างบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง พูดในสิ่งที่ชอบจากการฟังนิทานได้ด้วยตนเองไม่ได้เลย

2. เล่าเรื่องราวที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้อย่างชัดเจน

ระดับ 2 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานได้บ้างแต่ไม่ชัดเจน

ระดับ 1 หมายถึง เล่าเรื่องราวหลังจากฟังนิทานไม่ได้เลย

3. แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 3 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้

ระดับ 2 หมายถึง แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังได้เป็นบางครั้ง

ระดับ 1 หมายถึง ไม่แสดงความคิดเห็นเลย

ภาพกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ

ภาพกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ

ภาพกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ

ภาพกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ

ภาพกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ

